

សំឡេងនៃវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

កាលបរិច្ឆេទចេញផ្សាយ ថ្ងៃទី ០១ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០២៣ លេខ ២០២៣០៥

កែសម្រួលដោយ បណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន / បណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម

មិត្តរួមការងារ- ជា សុខេន, យឿន ចារ៉ានី, ខន ស្រីលក្ខ, អ៊ុន កក្កដា, ទុយ គឹមទុយ
ក្រុមកែសម្រួល – បណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន, បណ្ឌិត ប៉ុល ហាន, បណ្ឌិត គ្រេស អូ, បណ្ឌិត
ហាង រ៉ុកគីម

ព្រះវិហារកំពតព្រៃសំណាងពេនីអែលប្រើសប្តិបដិធានៀន (អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ កញ្ញា យឿន ចារ៉ានី) ធ្វើនៅ ថ្ងៃទី ១០ ខែមីនា ឆ្នាំ ២០២៣។ កន្លែងថ្វាយបង្គំទីពីរនៃអគារព្រះវិហារនេះត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយ គ្រួសារលោកគ្រូគង្វាល ចុន ដើម្បីរំលឹកដល់លោកស្រី ស៊ុន រីគីម(Soon Re Kim) និងលោកស្រីបណ្ឌិត គ្រេស អូ (Grace Oh) ហើយក៏ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអគារព្រះវិហារដែលបានបរិច្ចាគដោយ ចាស់ទុំ សេង ស៊ុនលី (Sang Sun Lee) តាមរយៈគ្រួសាររបស់លោកគ្រូគង្វាល លី ហើយសម្រាប់ដំបូលយំរខាង ក្រោមបរិច្ចាគដោយ ចាស់ទុំ មួន ស៊ុនកាង (Deacon Moon Sun Kang) ។

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

ព្រឹត្តិបត្រនេះមានគោលបំណងចែករំលែកនូវគោលលទ្ធិគ្រឹមត្រូវ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់គ្រីស្ទបរិស័ទ
កម្ពុជា និងធ្វើឱ្យពួកគាត់គោរពប្រតិបត្តិតាមដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ និងកាន់កាប់ភូមិចំនួន 14000 នៅ
ក្នុង 25 ខេត្តក្រុងនៃប្រទេសកម្ពុជា។

[លិខិតរបស់អ្នកកែសម្រួល]

សំលេងនៃវិទ្យាស្ថាននេះបានចាប់ផ្តើមកាលពី 2 ឆ្នាំមុន កំឡុងបញ្ហា ភូរិត-19 ដែលយើងបានចុះផ្សាយ
ចំនួន 8 ដង សំរាប់បេសកកម្មនៅកម្ពុជា ហើយចែករំលែកវាតាមរយៈ ហ្វេសប៊ុក និងអ៊ីម៉ែល ទៅកាន់
មិត្តភក្តិក្នុង ហ្វេសប៊ុកទាំងអស់។ នៅក្នុងហេតុផលជាច្រើនដែលអ្នកកែសម្រួលបានពន្យារពេលដើម្បី
កែសម្រួលវាហួតមកដល់ពេលនេះ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះ អ្នកកែសម្រួលបានផ្លាស់ប្តូរ
ទៅក្នុងគម្រោងផ្សេងគ្នា 3 ដងក្នុងមួយឆ្នាំសម្រាប់ការបោះពុម្ពក្នុងមួយផ្នែកៗ (រៀងរាល់ 4 ខែម្តង) ។
ដូចដែលយើងដឹងហើយថា CEMF មានគោលបំណងចែករំលែកនូវជំនឿដែលបានកំណែទម្រង់ទៅ
ដល់កាន់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា តាមរយៈការណែនាំអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាកំណែទម្រង់ដើម្បីពង្រឹងក្រុមជំនុំ
កម្ពុជាតាមបទព្រះគម្ពីរ។

ខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះសាស្ត្រាចារ្យចំនួនបួនរូបដែលបានសហការបោះពុម្ពលើកនេះតាមរយៈការ
ផ្ញើការបង្រៀនរបស់ពួកគាត់មាន លោកស្រីបណ្ឌិត ត្រេស អូ (Grace Oh) លោកបណ្ឌិត ប៉ុល ហាន
(Paul Han) លោកបណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម (Hang Rock Kim) និងលោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន (White
Jeon) ដែលសុទ្ធតែជាប្រធានបទដែលមានអត្ថប្រយោជន៍។ លើឯងនេះទៅទៀត លោកបណ្ឌិត ប៉ុ
ល ឆល (Paul Choi) ដែលជាអ្នកបម្រើការនៅ ផ្សង ស៊ីន វ៉ុន (Pyung Shin Won) ក្នុងបេសកកម្ម
ពិសេសអស់រយៈពេលជាយូរដែលបានផ្ញើអត្ថបទដ៏ល្អមួយសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់យើង។ ហើយខ្ញុំបាន
បន្ថែមការសរសេរចំនួនបីនៃវិទ្យាស្ថានរបស់ លោក ចន ខាល់វីន (John Calvin), Louice Berkhof's ជា
គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ដែលបានកែសម្រួលដោយ លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន និងអត្ថបទដ៏មានតម្លៃ
របស់ លោកបណ្ឌិត យ៉ុន ស៊ុនជាក (Dr. Youne Sun Park) ដែលបកប្រែដោយ លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុ
ងចុន (Dr. White Jeon) ទៅក្នុងភាគនេះសម្រាប់ប្រាប់អំពីមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ
របស់វា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងការយល់ដឹងអំពីសេចក្តីពិតនៅជាមួយអ្នកអានរបស់ខ្ញុំទាំងអស់

ឧសភា 01 2023

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon) អ្នកនិពន្ធសំឡេងនៃវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់
សេចក្តីជំនឿ។

Corner of Biblical Apologetics – Defense, Explanation and Attacking

ថ្មីៗនេះយើងសង្កេតមើលឃើញការខុសឆ្គងមួយចំនួននៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជា។ មួយក្នុងចំណោមពួកគេមានឥទ្ធិពលលើគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា តាមរយៈឧបករណ៍បច្ចេកវិទ្យា និងជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ។ ដូច្នេះ CEMF ធ្វើឱ្យប្រាកដថាអ្វីដែលជាសំឡេងគោលលទ្ធិនៅក្នុងបទគម្ពីរតាមរយៈសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ ហេតុផលនៃគោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ដូចជាបញ្ហានៃការសង្គ្រោះដ៏ត្រឹមត្រូវ។

មេរៀនទី ២៧ ការរូបរួម

ការរូបរួមរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងមុនពេលដែលព្រះយេស៊ូវសោយទិវង្គត នៅឯពិធីបុណ្យ
រំលង។ (មថ ២៦:២៦-២៩ Mk ១៤:២២-២៥ លក ២២:១៩, ២០ I Cor 11:23-25)

1 កូរិនថូស 11:23-27 ដ្បិតខ្ញុំបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រគល់ជូនអ្នករាល់គ្នាដែរ គឺថា
ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅយប់ដែលគេក្បត់ទ្រង់យកនំប៉័ងមក 24 កាលទ្រង់អរព្រះគុណហើយ នោះទ្រង់ក៏
កាច់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា នេះហើយ រូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលនៅចំពោះអ្នក។ ធ្វើនេះដើម្បីរំលឹកដល់
ខ្ញុំ។ ២៥ ក្រោយពីបាយល្ងាច លោកក៏យកពែងមកដូចគ្នាថា៖ «ពែងនេះជាសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីក្នុងឈាមខ្ញុំ។

ចូរធ្វើបែបនេះឲ្យបានញឹកញាប់ពេលអ្នកជីកវា ដើម្បីរំលែកដល់ខ្ញុំ»។ 26 ដរាបណាអ្នកបរិភោគនំប៉័ងនេះ និងជីកពែង។ អ្នកប្រកាសសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទ្រង់យាងមក។

២៧ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបរិភោគនំប៉័ង ឬពិសាពែងនៃព្រះអម្ចាស់ក្នុងលក្ខណៈមិនសក្តិសម អ្នកនោះ នឹងមានទោសចំពោះព្រះកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។

សាក្រាម៉ង់ថ្មីទាក់ទងនឹងធាតុសំខាន់ៗនៃអាហារនៃបុណ្យរំលង។ នំប៉័ងដែលគេបរិភោគជាមួយសាច់ ចៀមត្រូវបានប្រើដោយការប្រើថ្មី; ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងពែងទីបីគឺជាពែងដែលមានពរ។ នំប៉័ង និងស្រាដែលនៅសេសសល់ ត្រូវបានតំណាងឲ្យសាច់ដែលខូច ហើយបង្ហាញឲ្យមើលឃើញរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នោះគឺ ការបរិភោគ និងជីកវាជាសម្ភារមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃផលផ្លែនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយជំហរពេញលេញមានន័យថាចងចាំជាបន្ត។

I. ការរួបរួមជាសញ្ញាសម្គាល់ និងភាពសុខដុមរមនា

លើសពីនេះ ដូចជាសាក្រាម៉ង់ផ្សេងទៀត ការរួបរួមគឺជាសញ្ញាសម្គាល់។ សញ្ញានេះរួមបញ្ចូល សកម្មភាពញ៉ាំនំប៉័ង និងជីកស្រា។ នេះជានិមិត្តរូបនៃការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (១កូរិនថូស ១១: ២៦) ហើយជានិមិត្តរូបដែលយើងបានចូលរួមក្នុងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែល បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ មនុស្សដែលត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងវា ធ្វើតាមការសារភាពរបស់ពួកគេ យ៉ាងសកម្មនៅក្នុងតួនាទីរបស់ពួកគេ។ ពួកគេគួរទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់ពួកគេដោយ សេចក្តីជំនឿ ហើយអះអាងថាទ្រង់ជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់គ្រាន់តែជាសញ្ញាមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអត្ថន័យខាងលើទេ។ ម្យ៉ាងទៀត វា ត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងអ្វីដែលត្រូវបង្ហាញវា ហើយធានាថាជាត្រារបស់ព្រះ។ វាធ្វើឱ្យអ្នកដែលចូលរួមក្នុង ការធានាថាជារត្ននៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហិមារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានដាក់ថ្ងៃសម្រាប់យើង ដោយភាពអាម៉ាស់ និងការរងទុក្ខ ពោលគឺការសន្យាទាំងអស់នៃសេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីបរិបូណ៌នៃ ដំណឹងល្អទាំងអស់គឺជារបស់ពួកគេ ហើយពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានក្លាយជារបស់ពួកគេ ពរជ័យ ពិតប្រាកដ។

ម៉ាថាយ 26:26,27 ពេលដែលគេកំពុងបរិភោគ នោះព្រះយេស៊ូក៏យកនំប៉័ងមកថ្វាយព្រះពរ រួចកាច់ ប្រទានឲ្យពួកសិស្ស ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យកទៅបរិភោគ។ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ»។ 27 គាត់ក៏ យកពែងមួយមក ហើយពេលដែលគាត់បានអរព្រះគុណហើយ គាត់ក៏ហូចវាទៅពួកគាត់ ដោយមាន ប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាពិសាវាចុះ!»

1 Cor10:16 ពែងនៃពរជ័យដែលយើងឲ្យពរ តើវាមិនមែនជាការចូលរួមក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬ? នំប៉័ងដែលយើងកាច់ តើវាមិនមែនជាការចូលរួមក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬ?

ព្រះគ្រីស្ទដែលធ្វើការនៅក្នុងការរួបរួម

អស់រយៈពេលជាយូរមកហើយមានការជជែកវែកញែកអំពីលក្ខណៈនៃវត្ថុមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង ការរួបរួម។ នៅមានទស្សនៈជាច្រើនត្រូវបានបែងចែក ទស្សនៈ Maily ចំនួនបួនត្រូវបានបង្ហាញដូចខាង ក្រោម។

1) ទស្សនៈរបស់រ៉ូម៉ាំងកាតូលិក

រ៉ូម៉ាំងកាតូលិកអះអាងថា វត្ថុមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើការរួបរួមនៃអារម្មណ៍ពិត។ ពួកគេពឹងផ្អែកលើ ពាក្យថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" នំប៉័ងនិងស្រាមានរសជាតិដូចគ្នាប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា រូបកាយនិងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទិដ្ឋភាពនេះជួបភាពផ្ទុយគ្នាជាច្រើន។

(1) ព្រះយេស៊ូដែលឈរនៅចំពោះមុខពួកសិស្ស ទ្រង់មិនអាចនិយាយថាទ្រង់មានសាច់ឈាមទេ។

(២) បទគម្ពីរចែងថា បន្ទាប់ពីការបំប្លែងដែលរំពឹងទុក និងអ្វីៗបានកើតឡើង នំប៉័ង ID នំប៉័ង។ (១កូរិនថូ ស ១០:១៧, ១១:២៦-២៨)

(៣) ពួកវាផ្ទុយពីធម្មតាដែលចូលចិត្តនំប៉័ង និងស្រា ដើម្បីក្លិនវា និងភ្លក់វា ចង្អុលទៅសាច់ពិត និង ឈាមពិត។

2) ទិដ្ឋភាព Lutheran

Lutherans អះអាងថានំប៉ុងនិងស្រាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងធាតុនៅក្រោមវារូមជាមួយវានៅក្នុងមនុស្ស ទាំងមូលនៃអ្នកជឿ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានយកនំប៉ុងមកកាន់ដៃទ្រង់ នោះទ្រង់មានព្រះកាយនៅ ក្នុងខ្លួន។ ដូច្នេះ គេអះអាងថា នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ។ គ្រប់រូបកាយដែលទទួលនំប៉ុង ក៏បានទទួលរូប កាយដែលជឿលើវាឬក៏អត់។

វាមិនខុសពីទស្សនៈរបស់រ៉ូម៉ាំងកាតូលិកទេ។ វាគឺជាការបង្ហាញខុសពីធម្មជាតិនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យេស៊ូដែលថា “នេះនឹងអមនឹងរូបកាយរបស់ខ្ញុំ”។ លើសពីនេះទៅទៀត វាអាចធ្វើឲ្យមានទ្រឹស្តីមិនអាច ទៅរួចដែលថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសាយភាយ។

3) ទស្សនៈរបស់ Zwinglee

Zwinglee ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកជឿខាងវិញ្ញាណគាត់បានបដិសេធវត្តមាន របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងគាត់ ការរូបរួមគឺជាសញ្ញា និងនិមិត្តសញ្ញាសាមញ្ញ ក្នុងតួនាទីរបស់អ្នកជឿ។ វា គឺជាការសារភាពនៃជំនឿដែលបានអនុវត្ត។ ប៉ុន្តែការថ្លែងខ្លះរបស់គាត់ហាក់ដូចជាសន្មតថាជាត្រាឬជា ដីកាដែលព្រះប្រតិបត្តិចំពោះអ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

4) ទស្សនៈរបស់ Calvin

Calvin ប្រើខ្សែកណ្តាល។ នៅក្នុងការជំនួសវត្តមានរូបកាយ ឬវត្តមានក្នុងលំហ គាត់បានបង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញការរូបរួមខាងវិញ្ញាណ។ Zwinglii បានសង្កត់ធ្ងន់លើអត្ថន័យកាន់តែស៊ីជម្រៅនៅក្នុង ការរូម។ គាត់បានឃើញថា វាមិនមែនជាការលះបង់របស់អ្នកជឿចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែជាត្រានិងការធានា ដែលព្រះប្រតិបត្តិសម្រាប់អ្នកជឿ។ គាត់អះអាងថា លទ្ធផលនៃបុណ្យកុសលរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើ ឈើឆ្កាង ពិតជាប្រគល់ជូនអ្នកជឿដែលគោរពបូជា តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ការគិតអំពីអ្នកផ្សះផ្សា ព្រះគ្រីស្ទ និងមនុស្ស (២) (ម៉ាថាយ ១១:២៥-៣០)

និពន្ធដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Jung Am, Yune Sun Park, បកប្រែដោយ White Young Jeon

គ្រប់សេចក្តីទាំងអស់បានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះវរបិតានៃខ្ញុំហើយគ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះរាជបុត្រា ទេមានតែព្រះវរបិតាតែៗ ក៏គ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះវរបិតាដែរមានតែព្រះរាជបុត្រាហើយនឹង អ្នកណាដែលព្រះរាជបុត្រាសព្វព្រះហឫទ័យចង់បើកឲ្យស្គាល់ទ្រង់ផងប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ២៧)

1. មានតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលអាចដឹងបានដោយអាស្រ័យលើការបើកសម្តែងរបស់ ព្រះ។

នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រពិតនៃចំណេះដឹងដែលពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានស្គាល់ព្រះ ហើយ ក៏ជានិរុត្តិសាស្ត្រដែលពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែទទួលយកយ៉ាងពិតប្រាកដ។ យើងអាច ដឹងថា និរុត្តិសាស្ត្ររបស់លោក Augustinus ដែលជាទស្សនវិទូ ជាអ្នកជ្រើសរើសដើម្បីស្គាល់ព្រះ យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងសម័យមជ្ឈិមសម័យ ដែលត្រូវបានគេស្មានថាចេញមកពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ ចំណេះដឹងនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ។ គាត់បានដោះស្រាយបញ្ហានៃការនៅលឿន និងពហុវចនៈ ដែលជាប្រយោគនៅក្នុងទស្សនវិជ្ជានៃព្រះត្រីឯក។ Augustinus បានអះអាងថា មនុស្ស ម្នាក់មានបញ្ហាអាចកំបាំង ប៉ុន្តែព្រះមិនមានរឿងបែបនេះទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សអាចដោះស្រាយ បញ្ហាលំបាកទាំងអស់ដោយជឿលើចំណេះដឹងដែលព្រះបើកសម្តែង។ វិធីសាស្ត្រនៃចំណេះ ស្រាយនេះ មិនមែនជាវិធីដោះស្រាយដោយដឹងគ្រប់រឿងទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែជាវិធីដែល ដោះស្រាយដោយការមិនអើពើ។ កូនសេដ្ឋីមិនបាច់និយាយថាមានលុយតិចទេ។ « ផ្ទុយទៅ

វិញ វាគឺជាជីវិតគ្រប់គ្រាន់ដែលគាត់បានអធិស្ឋាន ហើយបានសុំថា « សូមប្រទានអាហារប្រចាំថ្ងៃដល់ខ្ញុំ Augustinus គិតថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនៃភាពប្រាកដប្រជាដែលចំណេះដឹងរបស់យើងគឺការជឿលើការបើកសម្តែង ។ ព្រោះការចេះដឹងព្រះគឺដឹងដោយអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ពេលគាត់អធិស្ឋានហើយនិយាយថា៖ «ព្រះដែលមនុស្សមិនស្អាតនោះមិនអាចជួបទេ! ហើយគាត់បាននិយាយថា វិធីសាស្ត្រដែលបុរសត្រូវបានសម្អាតចេញមកពីការជឿលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ហើយក៏មានសេចក្តីជំនឿចេញពីព្រះគុណនៃព្រះដែរ។ ដូចគ្នានឹង Augiustinus មានគំនិតស្មានទុកជាមុន ឬ និរុត្តិសាស្ត្រដែលពឹងផ្អែកលើចំណេះដឹងនៃវិវរណៈរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងដោយខ្លួនឯងដោយមើលឃើញការពិតដែលថាឪពុកដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃយុគសម័យមជ្ឈិមសម័យបានយកនិទ្ទេសត្រឹមត្រូវបែបនេះ។ បន្ទាប់ពី Augustinus ព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យកាន់តែងងឹតបន្តិចម្តងៗ បន្ទាប់មកទស្សនវិជ្ជានៃទ្រឹស្តីអ្នកប្រាជ្ញបានគ្រប់គ្រងស្ថានភាព។ ទស្សនវិជ្ជាអ្នកប្រាជ្ញមានការរីកចម្រើនបំផុតនៅសតវត្សទី 14 ។ ថូម៉ាស អាគីណាស ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីដើម្បីឱ្យមានទស្សនវិជ្ជាអ្នកប្រាជ្ញបានប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃព្រះវិហារដោយប្រើវិធីសាស្ត្ររបស់អារីស្តូត។ នេះទំនោរចូលទៅក្នុងទំនោរនៃការរំពឹងទុកស្វ័យភាពជាក់ស្តែង។ យើងអាចរិះគន់គំនិតរបស់អារីស្តូត និងទស្សនវិទូដទៃទៀត ហើយអាចប្រើវាដោយសិប្បនិម្មិត។ ប៉ុន្តែក្នុងការស្វែងរកការពិតសកម្មភាពនៃកម្រិតដើម្បីសហការទៅវាយើងគួរតែបដិសេធពួកគេ កាលសាឡូម៉ូនបានសង់ព្រះវិហារ ទោះបីគាត់បានប្រើសម្ភារដើម្បីចេញពីប្រជាជាតិជិតខាងក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានសង់ឡើងដោយសហការជាមួយគេទេ។ពេលគាត់សង់ព្រះវិហារជាលើកទីពីរ ជនជាតិសាម៉ារីចង់សហការជាមួយជនជាតិយូដា ប៉ុន្តែជនជាតិយូដាពិតបានបដិសេធា។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារអ្នកប្រាជ្ញទស្សនវិជ្ជាខាងទ្រឹស្តីនៅមជ្ឈិមសម័យបានទទួលយកវិធីសាស្ត្រទស្សនវិជ្ជានៃការប្រឆាំងនឹងលទ្ធិទេវនិយម វាជាការមិនពិតដែលក្នុងការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជនជាតិយូដាទទួលយកកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ជនជាតិសាម៉ារី។ ទស្សនវិជ្ជារបស់អ្នកប្រាជ្ញរួមមានទស្សនវិជ្ជាក្រិកមួយចំនួន។ ជាឧទាហរណ៍ ទស្សនវិជ្ជាទ្វេនិយមហូរមក ហើយបានកើតឡើងដើម្បីរង្វង់ចេញពីការពិ

ត។ ហើយពួកគេមានការជជែកវែកញែកជាច្រើនសម្រាប់សកលលោក ប៉ុន្តែតើពួកគេអាចទទួលយកការជជែកដេញដោលបែបនេះដោយរបៀបណា ដោយការមានជំនឿដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានៃការនៅលីវនិងហ្វូងមនុស្សនៅក្នុងព្រះត្រីឯក។ ដូចដែលយើងឃើញវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេបានចូលទៅជិតប្រព័ន្ធនៃការប្រឆាំងនឹងលទ្ធិសាសនានៅក្នុងការស្មានរបស់គាត់ទោះបីជាពួកគេជឿលើព្រះនិងកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ។ ថូម៉ាស អាគីណាស បាននិយាយថា ភាពចាំបាច់នៃការគិតស្វ័យប្រវត្ត ហើយបន្ទាប់មក ពេលខ្លះគាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលទៅក្នុងគំនិតទស្សនវិជ្ជាក្រិក ហើយបានចូលទៅជិតការស្វ័យភាពក្នុងរឿងជាច្រើន។ ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ អ្នកទ្រឹស្តីនៅមជ្ឈិមសម័យ ប្រព័ន្ធនៃនិរុត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេមិនមែនជាលទ្ធិទេវនិយមទេ ប៉ុន្តែបានក្លាយជារឿងមិនច្បាស់លាស់។ វាហាក់ដូចជាបានកើតឡើងដោយការគិតខុសអំពីព្រលឹង។ ខ្លឹមសារនៃទ្រឹស្តីនៃព្រលឹងរបស់ពួកគេបានគិតថារូបភាពនៃព្រះដែលបានផ្តល់ឱ្យបុរសមិនមែនជាខ្លឹមសាររបស់គាត់ទេតែជាអំណោយបន្ថែម (Donum Superadditum) ។ ដោយសារគេគិតថារូបព្រះដូច្នេះហើយ ទើបគេគិតថាក្រោយពីបុព្វបុរសរបស់មនុស្សត្រូវបានដួលរលំ រូបអង្គនៃព្រះដែលបានប្រទានមកក៏ត្រូវបាត់បង់ ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លួនឯងមិនបានបាត់បង់បញ្ញាធំដុំឡើយ។ ដូច្នេះ គេគិតថា ទីបំផុតបុរសនោះអាចមានការស្មានពិតដោយការគិតស្រដៀងគ្នាប៉ុណ្ណោះ។ នេះគឺជាទស្សនៈផ្សេងគ្នារបស់មនុស្ស នេះគឺជាទស្សនៈផ្សេងគ្នាចំពោះបទគម្ពីរ ហើយបង្កើតលទ្ធភាពស្វ័យភាពរបស់មនុស្សក្នុងកម្រិតខ្លះ។ គំនិតបែបនេះនៅទីបំផុតនាំមកនូវស្វ័យភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយបានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំទទួលបានអំណាចខាងសាសនាដ៏រឹងមាំ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យ មានអារម្មណ៍ថា អំពើពុករលួយទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស ហើយមិនមានសកម្មភាពនៃសេចក្តីពិត និងសកម្មភាពគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រនៅក្រោមអធិបតេយ្យភាព និងពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកបានបង្ហាញពីសកម្មភាពនយោបាយមិនពិត ដែលគ្រប់គ្រងដោយសាច់ឈាម។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា មនុស្សពុករលួយមិនអាចប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតបានឡើយ ជាជាងគាត់មានមនុស្សចាស់ ជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ កាលដែលមនុស្សគួរបោះចោលការ

ស្មានដោយស្វ័យភាព ប៉ុន្តែគួរតែគិតដោយស្មានថា ការសន្មតអាស្រ័យទៅលើវិវរណៈតាំងពីដើមដល់ចប់ ទើបគេអាចស្គាល់ព្រះ បម្រើទ្រង់ និងលើកតម្កើងទ្រង់បាន។ តើអ្វីទៅជាការបើកសម្តែងដល់មនុស្សសម័យបច្ចុប្បន្ន? គឺជាពាក្យនៃបទគម្ពីរដោយគ្មានសំណួរ។ ដើម្បីដឹងថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចេញមកពីភស្តុតាងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សម្រាប់ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺអាថ៌កំបាំងដែលបុរសមិនអាចផ្តល់សក្ខីកម្មដោយវត្ថុផ្សេងទៀតរបស់មនុស្សលោក Abraham Kuyper បាននិយាយថាវាមិនមានបញ្ហាអ្វីទេដែលការជឿលើវាត្រូវបានហៅសម្រាប់អាថ៌កំបាំង។ Kuyper មិនបាននិយាយថាវាជាអត្ថន័យនៃអាថ៌កំបាំងនោះទេ។ មានន័យថាទោះបីជាយើងអំពាវនាវដូច្នេះវាមិនអីទេ។ អំពីគោលលទ្ធិអំពីទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ខាលវីនបាននិយាយយ៉ាងវែង ការដែលយើងមានភស្តុតាងទ្រឹស្តីគឺមានតម្លៃប៉ុន្តែជាជាង ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺប្រសើរជាងវាទៅទៀត។ ដូចជាព្រះត្រូវបានជូនដំណឹងដោយទីបន្ទាល់នៃពាក្យនេះ; ពាក្យរបស់គាត់ត្រូវបានជូនដំណឹងដោយសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនេះមិនមានន័យថាយើងមិនធ្វើឲ្យយើងគោរពតាមអ្វីដែលមិនប្រាប់យើងដោយគ្មានគោលបំណងនោះទេ។ នៅពេលយើងទទួលបានទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងដឹងថាបទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតដែលមិនអាចប្រកែកបាន ហើយយើងគួរត្រូវបានគោរពតាមវាដោយការដឹងគុណ ។ ទីបន្ទាល់នេះមិនមែនជាបញ្ហាឯកជនទេ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណជាសកលនៃក្រុមជំនុំ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងដឹងថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តាមរយៈទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងធានាការពិតថា ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរនេះមិនមានកំហុសអ្វីឡើយ។ Herman Bavinck បាននិយាយថា “ដោយសារតែពាក្យនៃបទគម្ពីរ អ្វីៗទាំងអស់មានអត្ថន័យ និងជាច្រើនដែលផ្អែកមានទំនាក់ទំនងសរីរាង្គ និងមានអត្ថន័យបរិសុទ្ធ។ ” (Alles heft zijn zin en zijne beteekenis zeer zeker- Gereformeerde Dogmatiek, Vol. I. p. 409)

2. មនុស្សដែលត្រូវរងទុក្ខអាចរីករាយនឹងការសម្រាករបស់គាត់ ដោយចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកបើកសម្តែង និងអ្នកសម្រុះសម្រួល ហើយរស់នៅលើយ៉ក ហើយ

មានជីវិតស្លូតបូត និងបន្ទាបខ្លួន។ (28-30) ស្វ័យភាពតែងតែបៀតបៀនមនុស្សឱ្យកោតខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ព្រះវិហារនៃយុគសម័យមជ្ឈិមសម័យ ដែលត្រូវបានចូលទៅ ជិតទស្សនវិជ្ជាស្វយ័ត ហូរចូលទៅក្នុងអំណាចខាងសាសនា និងបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធពិត។ សកម្មភាពពុករលួយនៃព្រះវិហារអាចកើតឡើងមុនពេលដែលគោលលទ្ធិត្រូវបានកែច្នៃ។ ដើម្បីកែគោលលទ្ធិពិតនៅក្នុងការសារភាពទូទៅអាចនិយាយបានថាជាលទ្ធផលនៃអំពើពុក រលួយនៃក្រុមជំនុំ។ ជារឿងខុសដែលក្រុមជំនុំមិនកែគោលលទ្ធិតែងតែអាចពឹងផ្អែកបាន។ ព្រោះជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលថាព្រះវិហារមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែនាងបានខូច។ លក្ខណៈពិសេសមួយនៃក្រុមជំនុំដែលខូចគឺការពិតដើម្បីកែតម្រូវគោលលទ្ធិពិតនៅក្នុងការ សារភាពទូទៅ។ ដោយសារតែនៅពេលដែលពួកជំនុំចូលទៅជិតស្វ័យភាព នោះក្រុមជំនុំមាន ទំនោរទៅរកលទ្ធិបង្វែរ ភាពងាយស្រួល និងសន្តិភាពមនុស្សនិយម នោះបុរសត្រូវគោរព តាមដោយស្មោះត្រង់ ដូចជាអាកប្បកិរិយាដែលផ្តោតលើព្រះ នឹងត្រូវរកកោ ចំអក និង សង្កត់សង្កិនតាមធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន គឺក្នុងការអរព្រះគុណ ហើយគួរទទួលនឹមដោយចិត្តស្លូតបូតនិងសុភាព។ ហេតុផលដែលត្រូវកាន់នឹមដោយសុភាព រាបសាគីដូចជាការតាមដាន។ (1) ដោយសារការភ្ញៀវសង្កត់របស់គាត់គឺសម្រាប់ការពិតជា ចង្អុលទៅការកាន់ឈើឆ្កាង ហើយការកាន់ឈើឆ្កាងគឺជាសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ Cicero ដែលជាវាគ្មិនពូកែនិយាយដូចខាងក្រោម។ “ដកឈើឆ្កាងចេញពីរ៉ូម ដកឈ្មោះឈើ ឆ្កាងចេញពីគំនិត ភ្នែក និងត្រចៀករបស់ពួកគេ”។ ដូច្នេះកាលពីមុនគឺជាឈើឆ្កាងវេទនា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានឆ្លងកាត់ឈើឆ្កាង នោះគ្មានអ្វីអស្ចារ្យជាងឈើឆ្កាងឡើយ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទទួលឈើឆ្កាងគួរមានចិត្តស្លូតបូត និងសុភាព។ ភាពទន់ភ្លន់ និងភាពរាបទាប គឺជា អំណាចដែលបុរសអាចស្វ័យប្រាបយ៉ាងខ្លាំងក្លាបំផុត នៅពេលដែលគាត់ទទួលយកវា គាត់ អាចទ្រាំនឹងឈើឆ្កាងបាន។ ភាពស្លូតបូត និងភាពរាបទាប មិនមែនជាភាពទន់ខ្សោយទេ ប៉ុន្តែ ជាកម្លាំងដើម្បីរក្សាការពិតដោយមិនបាត់បង់គុណធម៌អស់រយៈពេលជាយូរ ហើយជាគុណធម៌ ក្នុងការទទួលព្រះពរពីព្រះដោយការបន្ទាបខ្លួនដោយមិនក្រអឺតក្រទម។ (២) ពេលមនុស្សជួប

រឿងលំបាក ដឹងការពិតថាខ្លួនលះបង់ចំពោះព្រះហើយអាចវាស់វែងខ្លួនឯងបាននោះគេត្រិះរិះ ពិចារណាដោយរំលឹកខ្លួនឯង ហើយអាចលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះដែលពីមុនមិនអាចធ្វើបាន។ ដូច្នេះ ការទទួលនូវទុក្ខជាបស់ដែលទទួលបានក្នុងវត្ថុសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកបរិសុទ្ធមួយអង្គបាននិយាយថា អ្នកដែលមិនស្វាគមន៍ឈើឆ្កាងគឺមិនមែនជាអ្នកស្វាគមន៍ព្រះនោះទេ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងនៅក្នុងជំហានដើម្បីដើរតាមព្រះអម្ចាស់ មិនគួរត្អូញត្អែរដើម្បីតាំងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ទេ ទោះបីទ្រង់បានជួបរឿងលំបាក និងលំបាកទាំងអស់ក៏ដោយ ហើយគាត់គួរតែទទួលយកជីវិតដែលមានជំនឿ និងការគោរពតាម។ សំរាប់ ប៊ែរណាត បាននិយាយថា “អ្នកណាដែលមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយការដឹងគុណ នឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនគាត់ ដែលជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់។ មនុស្សដែលបោះនឹមពន្លឺចេញមកដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងទទួលបានបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ដែលគាត់មិនអាចទ្រាំទ្រដើម្បីចេញមកតាមឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

[CRFI's Voice] What is Reformed Faith? (9)

Understanding Calvin's Institutes

Written by John Calvin

ជំពូក ទ ១១

តើការស្គាល់ព្រះជាម្ចីហើយអ្វីដែលចំណេះដឹងអំពីព្រះមានគោលបំណងអ្វី។

1. ការគោរពគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ

ចំណេះដឹងអំពីព្រះជាម្ចាស់ដូចខ្ញុំយល់ស្រាប់ហើយគឺថាយើងមិនត្រឹមតែចង់ដឹងថាមានព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុណ្ណោះទេតែយើងក៏យល់ពីអ្វីៗដែលសមនឹងយើងដែរគឺសមនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ

ជាការពិតយើងមិនត្រូវនិយាយថាការនិយាយត្រឹមត្រូវព្រះត្រូវបានគេស្គាល់នៅកន្លែងដែលគ្មាន សាសនាឬការគោរពសាសនា។ ត្រង់នេះខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីចំណេះដឹងដែលមនុស្សបាត់បង់ហើយ ត្រូវគេជេរប្រមាថបានចាប់ព្រះជាព្រះប្រោសលោះក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសំរេចសំរួល។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយតែពី ចំណេះដឹងបឋមនិងចំណេះដឹងសាមញ្ញដែលរាល់សណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិទាំងអស់នឹងនាំយើង ប្រសិនបើអ្នកនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់។ នៅក្នុងការបំផ្លាញមនុស្សជាតិឥឡូវនេះគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងពីបទ ពិសោធន៍របស់ព្រះដូចជាព្រះវរបិតាឬជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឬអំណោយផលតាមវិធីណាមួយ ឡើយរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកសំរេចសំរួលចេញមកផ្សះផ្សាជាមួយយើង។ ទោះយ៉ាងណាវាជា រឿងមួយដែលគិតថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតយើងទ្រទ្រង់យើងដោយព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រង យើងដោយភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ថែរក្សាយើងដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយចូលរួមជាមួយយើងនូវ អំណោយគ្រប់បែបយ៉ាងហើយមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលទទួលយកព្រះគុណនៃការផ្សះផ្សាដែលបានផ្តល់ ជូនពួកយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដំបូងបង្អស់ក្នុងការធ្វើគំរូនៃលោកិយនេះដូចជានៅក្នុងការបង្រៀន ទូទៅនៃបទគម្ពីរដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាអ្នកបង្កើត។

បន្ទាប់មកនៅចំពោះមុខព្រះគ្រីស្ទ(២ កូរិនថូស ៥: ៦) ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះ។ អំពីចំ នេះដឹងពីយ៉ាងអំពីព្រះយើងនឹងពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈដំបូង។ ទីពីរនឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅកន្លែង ដែលត្រឹមត្រូវ។ លើសពីនេះទៅទៀតទោះបីគំនិតរបស់យើងមិនអាចចាប់ព្រះបានដោយមិនផ្តល់ការ ស្មោះត្រង់ដល់ទ្រង់ក៏ដោយវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការគិតថាមានមនុស្សម្នាក់គួរតែគោរពនិងគោរព ប្រសិនបើមិនត្រូវបានគេជឿជាក់ថាទ្រង់គឺជាគ្រឹះនៃអ្វីៗដែលល្អហើយនោះ យើងមិនត្រូវស្វែងរកអ្វី ក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ។

នេះខ្ញុំចង់មានន័យថាមិនត្រឹមតែព្រះទ្រទ្រង់លោកិយនេះ (ដូចដែលព្រះបានបង្កើតវាឡើង) ដោយព្រះ ចេស្ដាគ្មានព្រំដែនកំណត់ដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ថែរក្សាវាដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយជាពិសេស គ្រប់គ្រងមនុស្សជាតិដោយសេចក្តីសុចរិតនិងការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា របស់ទ្រង់មើលថែដោយការការពាររបស់ទ្រង់។ ក៏ប៉ុន្តែថាការធ្លាក់ចុះនឹងមិនត្រូវបានរកឃើញទាំង ប្រាជ្ញានិងពន្លឺឬសេចក្តីសុចរិតឬទ្វាភាពនៃផ្លូវត្រង់ឬសេចក្តីពិតដ៏ពិតដែលមិនហូរចេញពីទ្រង់ហើយ ដែលមិនមែនជាបុព្វហេតុ។ ដូច្នេះយើងអាចរៀនរង់ចាំនិងស្វែងរករបស់ទាំងអស់នេះពីទ្រង់ហើយអរ គុណដល់ទ្រង់ដែលបានទទួលពីព្រះ។ ចំពោះការយល់ដឹងអំពីព្រះចេស្ដានៃព្រះគឺសម្រាប់យើងដែលជា

ត្រូវដែលមានជំនឿមុតមាំពីសាសនាដែលបានកើតមក។ ខ្ញុំហៅ“ការគោរព”ថាការគោរពបានចូលរួមជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលចំណេះដឹងអំពីគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះបានបង្កើត។ ត្បិតរហូតដល់មនុស្សទទួលស្គាល់ថាពួកគេជំពាក់អ្វីគ្រប់យ៉ាងចំពោះព្រះថាពួកគេបានចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាដោយឪពុករបស់គេថាគាត់គឺជាព្រះនៃរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនគួរស្វែងរកអ្វីក្រៅពីគាត់ពួកគេនឹងមិនផ្តល់ឱ្យគាត់នូវការបម្រើស្ម័គ្រចិត្តឡើយ។ បើមិនដូច្នោះទេលុះត្រាតែពួកគេបង្កើតសុភមង្គលពេញលេញរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះអង្គពួកគេនឹងមិនដែលផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯងនូវភាពស្មោះត្រង់និងស្មោះត្រង់ដល់គេឡើយ។

2. ចំណេះដឹងអំពីព្រះទាក់ទងនឹងការទុកចិត្តនិងការគោរព

តើព្រះជាអ្វី? ពួកមនុស្សដែលចោទជាសំណួរនេះគ្រាន់តែជាការគិតគូរឥតប្រយោជន៍។ កាន់តែសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីដឹងថាព្រះជាអ្វីនិងអ្វីដែលត្រូវនឹងធម្មជាតិរបស់ទ្រង់។ សរុបសេចក្តីមកតើមានជំនួយអ្វីដើម្បីស្គាល់ព្រះមួយអង្គដែលយើងគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើ? ផ្ទុយទៅវិញចំណេះដឹងរបស់យើងគួរតែបម្រើជាដំបូងដើម្បីបង្រៀនយើងពីការភ័យខ្លាចនិងការគោរព។ ទីពីរដោយប្រើជាការដឹកនាំក៏និងជាគ្រូរបស់យើងយើងគួរតែរៀនសូត្ររកទ្រង់អោយបានល្អហើយទទួលបានការនេះហើយអោយគេទទួលយកវា។ ព្រោះតើគំនិតរបស់ព្រះអាចជ្រាបចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដោយមិនដឹងខ្លួនភ្លាមៗដោយរបៀបណាព្រោះអ្នកជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយសិទ្ធិនៃការបង្កើត? អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកធ្វើទោះបីអ្នកធ្វើអ្វីក៏ដោយគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកព្រះជាមុនដែរឬទេ? បើដូច្នោះមែនឥឡូវនេះវាច្បាស់ថាជីវិតរបស់អ្នកខូចអាក្រក់លុះត្រាតែព្រះបំពេញដោយយល់ឃើញថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គគួរតែអោយយើងបានជាក្រឹត្យវិន័យដែលយើងរស់នៅនេះ។ ជាថ្មីម្តងទៀតអ្នកមិនអាចមើលឃើញព្រះច្បាស់ទេលុះត្រាតែអ្នកទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាប្រភពទឹកនិងជាប្រភពនៃរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាង។ ពីនេះផងដែរនឹងមានបំណងចង់នៅជាប់នឹងទ្រង់ហើយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលថាភាពគ្មានគុណធម៌របស់មនុស្សនេះបានល្បងគំនិតរបស់គេពីការស្វែងរកត្រឹមត្រូវ? ដើម្បីចាប់ផ្តើមគំនិតគួរអោយធុញទ្រាន់មិនសម្រាប់ព្រះហឫទ័យព្រះនោះទេប៉ុន្តែគិតអំពីព្រះតែមួយនិងព្រះជាម្ចាស់តែមួយ។ ហើយអ្វីដែលភ្ជាប់ទៅនឹងអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យនោះប៉ុន្តែការពេញចិត្តនឹងគេដូចជាទ្រង់បង្ហាញលើសពីនេះទៅទៀតចិត្តតែងតែប្រើភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមនិងយកចិត្តទុកដាក់បំផុត

មិនត្រូវរង្វេងស្មារតីនិងក្លាហានដើម្បីធ្វើលើសពីឆន្ទៈរបស់គេឡើយ។ ដូច្នេះការស្គាល់ព្រះពីព្រោះវាដឹងថាទ្រង់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់។ ហើយជឿជាក់ថាទ្រង់ដឹកនាំយើងហើយក៏នឹងអ្នកការពារវាដូច្នេះផ្តល់អោយខ្លួនអ្នកនូវការទុកចិត្តលើទ្រង់ទាំងស្រុង។ ដោយសារតែវាយល់ថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃការល្អទាំងអស់ប្រសិនបើមានអ្វីគាបសង្កត់ប្រសិនបើមានអ្វីខ្វះខាតនោះវានឹងភ្ជួរទៅការការពាររបស់ទ្រង់ភ្លាមៗរង់ចាំជំនួយពីទ្រង់។ ដោយសារតែគេជឿជាក់ថាព្រះមានមេត្តាករុណាធ្វើអោយគេមានទំនុកចិត្តនិងការសង្ស័យថាមិនមែនដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេដែលនឹងផ្តល់សំណងសម្រាប់ជំងឺទាំងអស់នោះ។ ដោយសារតែទទួលស្គាល់ទ្រង់ថាជាព្រះរូបិតានិងជាព្រះរូបិតាចិត្តគំនិតក៏យល់ថាវាជាការត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវដើម្បីមើលសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់គោរពភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ថែរក្សាដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនិងគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។ ដោយសារតែមើលឃើញថាទ្រង់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិតម្នាក់ដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើអាក្រក់គេតែងជួបការកាត់ជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅចំពោះមុខ។ ហើយគួរឱ្យរន្ធត់ដោយដឹងអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមិនអាចរត់គេចត្រូវឡើយ។ ប៉ុន្តែភាពឱបក្រសោបរបស់ទ្រង់មិនត្រឹមតែជាអ្នកដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ជាងអ្នកជួយដល់អ្នកដែលគួរអោយគោរពនោះទេ។ ចំពោះគំនិតដែលភ័យខ្លាចបានដឹងថាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់មនុស្សទុច្ចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិតនិងរង្វាន់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់មនុស្សសុចរិតស្មើនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ ដោយសារស្រឡាញ់និងគោរពព្រះជាព្រះរូបិតាវាគោរពបូជានិងគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់។

នៅទីនេះពួកបរិសុទ្ធនិងពិតមានជំនឿបានចូលរួមជាមួយការកោតខ្លាចព្រះយ៉ាងខ្លាំងដែលការភ័យខ្លាចនេះក៏រួមបញ្ចូលការគោរពកោតសរសើរនិងគោរពបូជាយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលមានចែងក្នុងក្រឹត្តវិន័យ។ ហើយយើងគួរកត់សំគាល់ពីហេតុការណ៍នេះដោយយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតមនុស្សទាំងអស់មានការគោរពជាទូទៅចំពោះព្រះប៉ុន្តែមានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលគោរពទ្រង់។ ហើយនៅកន្លែងណាដែលមានការប្រជុំគ្នាដ៏ធំនៅក្នុងពិធីភាពស្មោះត្រង់ចេញពីចិត្តពិតជាកម្រណាស់។

[Back to the Bible corner]

The Theology of the Restoration of God's Image and Its Faith

By Dr. White Young Jeon, CRFI, president

This article expresses the theology and its faith of Dr. White Young Jeon and shall be edited into 10 times.

[The Eleventh Part]

C. Restoration of God's image revealed in the major prophetic books

IV អេសេគាល

នៅពេលយើងពិនិត្យមើលសាររបស់អេសេគាលនៅក្នុងទស្សនៈនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះយើងសង្កេតមើលទស្សនៈនៃការប្រោសលោះដូចខាងក្រោម៖ ១) វាគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់អាចទទួលយកបាន (អេសេគាល ១៤១៤, ៣៣: ១៣, ១៤២០, ១៨: ២០, ២២). ២) ហើយសេចក្តីសុចរិតនេះគឺជាបទដ្ឋាននៃការវាយតម្លៃនៃភាពជាព្រះ។ ៣) នៅពេលដែលពួកគេប្រែចិត្តពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេហើយរស់នៅក្នុងភាពសុចរិត នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ (ឧ. ៤៥: ៩). ៣) នៅពេលពួកគេប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេហើយចូលទៅជិតព្រះដ៏សុចរិតព្រះនឹងប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ។ សេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនគឺជាលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ហើយសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវបានបន្ថែមសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដទៃឡើយ (ឧ. ៣៣: ១៩). នេះគឺជាការស្រាវជ្រាវមួយដែលថានៅក្នុងដែនដី ដែលព្រះបានគ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលជាលំហូរនៃសេចក្តីសញ្ញាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានប្រោសលោះ។ តើលំហូរនៃទ្រឹស្តីធិបតេយ្យបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ?

និយាយម្យ៉ាងទៀត តាមខ្លាំងបីនោះគឺអេសេគាល ១: ១-២៨, ៣៧: ១-១៤ និង ៤៧: ១-១២ នឹងត្រូវបានសិក្សា។ ហើយវាបង្ហាញថាភាពពិតនៃការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះដោយ សង្កេតមើលដូចខាងក្រោម: ១). ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អ ២). ខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ៣). ទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

I. កិច្ចការនៃសិរីល្អ - ព្រះវិញ្ញាណ

១) គំនិតខាងទ្រឹស្តីនៃសិរីរុងរឿង - ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានសម្តែងដោយ MG Kline នៅក្នុង សៀវភៅរបស់គាត់ដែលមានឈ្មោះថា Kingdom Prologue ។ គាត់បានគិតថា merahapet (“ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះកំពុងរោនៅលើផ្ទៃទឹក”លោកប្បត្តិ១២) គឺជាគំនិតនៃការប្រោសលោះដ៏ សំខាន់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតវាគឺជាវត្តមានរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញបង្គោលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់បាននិយាយអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការប្រោសលោះ នៃពួកជំនុំនៅវាលរហោស្ថានដែលជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូចជាលោកស្តេផាន (កិច្ចការ ៧: ៣៨) ។ អេសេគាលដែលត្រូវបានគេហៅថាជា«ហោរានៃព្រះវិញ្ញាណ»ដូចជាលោកម៉ូសេ បានសង្កេតឃើញសិរីរុងរឿង - ព្រះវិញ្ញាណ នៃសកម្មភាពប្រោសលោះនៅការជិះជាន់របស់ អេហ្ស៊ីបបង្ហាញពីការលេចចេញនូវភាពរុងរឿងនៅលើមនុស្សដែលបានចូលរួមក្នុងការជិះជាន់ របស់បាប៊ីឡូនក្នុងជំពូកមួយ។

ជាពិសេសអេសេគាលជំពូក មួយបានបង្ហាញថាសិរីរុងរឿង - ព្រះវិញ្ញាណបានយកចិត្ត ទុកដាក់អ៊ីស្រាអែលនៅលើទឹកដីស្សាដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលបានបង្ហាញពីទ្រឹស្តីនៅលើពិភពលោក។

បន្ទាប់មក អេសេគាល បានផ្តោតលើការងារនៃសិរីល្អនៅក្នុងការនិមិត្តដំបូងរបស់គាត់។ សិរី រុងរឿងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតបួនដែលមានផ្នែកផ្សេងគ្នា។ មនុស្ស ឥន្ទ្រី គោ និងគោ។ នេះគឺជាទស្សនៈមួយទៀតនៃផ្នែកបួនដែលវិវរណៈបានបង្ហាញ (វិវរណៈ ៤: ៧-៨) ។ នៅពេល យើងសំឡឹងមើល ពីការច្នៃប្រឌិតដ៏រស់រវើកនៃជំពូកមួយនៅលើក្រដាស យើងប្រហែលជាត្រូវ

ច្រឡំក្នុងការធ្វើរូបនៃសត្វចម្លែកៗ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលឃ្លារបស់អេសេ
 គាលដោយយកចិត្តទុកដាក់យើងទទួលបានការយល់ដឹងខ្លះៗអំពីអត្ថន័យពិតចេញពីនិមិត្ត។
 លើសពីនេះទៅទៀតនៅពេលដែលយើងឃើញសកម្មភាពយ៉ាងលឿនរបស់កងកងកងដែល
 កំពុងឆេះយើងយល់ពីភាពពិតនៃការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីសម្រេចបំណងព្រះ
 ហរទ័យរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះអត្ថបទត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការលេចចេញនូវរូបភាពនៃវិញ្ញាណនៃ
 សិរីរុងរឿង«ដូចជារូបរាងរបស់ផ្លូវដែលមាននៅក្នុងពពកនៅថ្ងៃមានភ្លៀងនោះគឺដូចជាពន្លឺភ្លឺនៅ
 ជុំវិញ។ នេះគឺជាការលេចចេញជារូបរាងនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយនៅពេល
 ដែលខ្ញុំបានឃើញវា ខ្ញុំបានក្រាបចុះហើយខ្ញុំបានលឺសំលេងរបស់មួយនិយាយថា» (អេសេ
 គាល ២:២៨)

ចំពោះឧត្តមការបកស្រាយតាមបែបប្រពៃណីមានទំនោរទៅនឹងចលនានៃសិរីល្អរបស់
 shekinah (អេសេគាល ៤០: ៣៤-៣៨ សំដៅលើអេសេគាល ២៥: ១៨-២២, ពង្សា ទី១ ៨: ៦-
 ១១) ។ភាពស្រដៀងគ្នានៃព្រះគម្ពីរដែលនៅជិតបំផុតទៅនឹងនិមិត្តនេះគឺនៅក្នុងកំណាព្យរបស់
 អ៊ីស្រាអែលជាពិសេសទំនុកតម្កើងដែលពណ៌នាអំពីព្រះអម្ចាស់ យេវ៉េ rakeb ba arabot ជា
 អ្នកជិះពពក និង yoseb kerubim ដែលសោយរាជ្យនៅលើចេរូប៊ីន។ (NICOT នៅលើសៀវភៅ
 អេសេគាល, ទំព័រ 105-106) ប៉ុន្តែយើងសង្កេតឃើញថារូបរាងខាងក្រៅនេះបង្ហាញពីសិរី
 រុងរឿងរបស់វិញ្ញាណឬព្រះអម្ចាស់ មានរូបរាងដូចមនុស្សសម្រាប់ការបង្ហាញឧទាហរណ៍នៃ
 ការស្តារឡើងវិញនូវរូបនេះរបស់ព្រះតាមទស្សនៈនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ។ យើងអាចបក
 ស្រាយបានថាការពិតគឺព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់កំណើតមកឬសិរីល្អ - ព្រះវិញ្ញាណ។ អេសេ
 គាលបានឃើញព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសិរីល្អ - វិញ្ញាណដែលជាប្រធានបទនៃការស្តារឡើងវិញនូវ
 រូបនេះរបស់ព្រះ។

II ខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ - អេសេគាល ៣៧

បន្ទាប់មកសិរីរុងរឿង - សិរីល្អនៃព្រះវិញ្ញាណបានបង្ហាញនិមិត្តរូបមួយទៀតនៅក្នុងអេសេគាលជំពូក ៣៧ គឺដូចជាខ្យល់បក់ទៅក្នុងជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់ដើម្បីធ្វើឱ្យឆ្អឹងស្ងួតបានរស់ឡើងវិញ។ ដរាបណាដង្ហើមនៅមាននៅលើសាកសពពួកនោះគេត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយអំណាចរបស់ព្រះហើយក្លាយជាទាហានដ៏អស្ចារ្យ។ នេះមានន័យថាប្រទេសអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនឹងត្រូវបានស្ដារឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីសំរេចបាននូវអាណាចក្រ (អេសេគាល ៣៧: ១១-១៤) រួចទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «កូនមនុស្សអើយឆ្អឹងទាំងនេះជាពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ មើលចុះគេនិយាយថា “ ឆ្អឹងយើងរាលគ្នាស្ងួតហួតហែងហើងទឹកសង្ឃឹមរបស់យើងក៏បាត់អស់ទៅ។ យើងរាលគ្នាត្រូវបានកាត់ចេញស្រលះផង។ ម្ចាស់រាស្ត្រយើងអើយ! : អញនឹងបើកផ្លូវខ្មោចរបស់ឯងរាល់គ្នា ហើយនឹងធ្វើឲ្យឯងរាល់គ្នាឡើងចេញពីផ្លូវមក រួចនឹងនាំឯងអ្នករាល់គ្នាឲ្យចូលទៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលវិញ។ ឪរាស្ត្រអញអើយ ឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថាអញនេះជាព្រះយេស៊ូហ្ន៎ ក្នុងកាលដែលអញបើកផ្លូវរបស់ឯងឲ្យឯងបានឡើងចេញពីនោះមក។ គ្រានោះអញនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់អញនៅក្នុងឯងរាល់គ្នា ឯងនឹងមានជីវិតរស់ឡើង ហើយអញនឹងតាំងឯង ឲ្យអាស្រ័យនៅ ក្នុងស្រុកដែលជាប់របស់ឯង នោះឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថា គឺអញជាព្រះយេស៊ូហ្ន៎នេះ បានចេញវាចាហើយ ក៏បានសំរេចតាមផងនេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូហ្ន៎។

និមិត្តរូបនេះត្រូវបានពិពណ៌នាថាជាការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាដង្ហើម។ នៅក្នុងបទគម្ពីរពាក្យប្រៀបធៀបនៃកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងនៅក្នុងការបង្កើតមនុស្ស (លោកុប្បត្តិ ២: ៧) និងនៅក្នុងការងើបឡើងវិញនៃការកាត់ទោសទឹកជំនន់របស់ល្អាអេនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (លោកុប្បត្តិ ៨: ១) ។ ហើយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាបានបង្ហាញពីដង្ហើមដែលព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញ បានផ្តុំខ្យល់ចេញពីព្រះឪស្រីទ្រង់ទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន ២០:២២) និងជាខ្យល់បក់បោកយ៉ាងខ្លាំងនៃព្រឹត្តិការណ៍ថ្ងៃបុណ្យ ទី ៥០ ។ (កិច្ចការ ២: ២) នៅពេលដែលប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញានៅបាប៊ីឡូនត្រូវការកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាខ្យល់ឬព្យុះដើម្បីធ្វើអោយរូបព្រះបានបង្កើតរូបឆ្លុះឡើងវិញ ទោះបី

ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកដូចជាឆ្អឹងស្លូតនៅជ្រលងភ្នំនៃសេចក្តីស្លាប់សិរីរុងរឿងនៃព្រះវិញ្ញាណឬ វត្តមានរបស់ព្រះបាននាំពួកគេដូចជាសសរនៃពពកនិងបង្គោលភ្លើងបានធ្វើចំពោះដូនតារបស់ពួកគេ។ ការងារនៃខ្យល់ - ព្រះវិញ្ញាណបង្កើតពួកគេឡើងវិញជាប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញាដែលបានស្ដារឡើងវិញ។

លើសពីនេះទៅទៀតការងារនៃខ្យល់ - ព្រះវិញ្ញាណបានបង្កើតព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើននៅក្នុងរូបរាងខាងក្រៅដែលបានចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសនៃការស្ដារឡើងវិញនូវរូបរបស់ព្រះនៅគ្រាលំបាកដូចខាងក្រោមនេះ។ ១) ព្រះចេស្ដានៃការជាសះស្បើយបានចេញពីអ្នកប្រោសលោះរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ (៤) អំណាចព្យាបាលពិតប្រាកដគឺព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «មើលឆ្អឹងទាំងនេះហើយនិយាយទៅពួកគេថាឆ្អឹងស្លូតអើយសូមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់! ២) អំណាចដែលបានរស់ឡើងវិញបានចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (៨-១០) ឆ្អឹងស្លូតត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាកិច្ចការនៃការបង្កើតឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណ (៨: ៣: ៧-៨) ។ ៣) អំណាចនៃការផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីគឺសិរីរុងរឿង (១៤) «អញនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់អញទៅលើ ឯងហើយឯងនឹងមានជីវិតរស់នៅហើយអញនឹងអោយឯងរស់នៅលើទឹកដីរបស់ឯង។ ពេលនោះឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថាអញពិតជាព្រះយេហូវ៉ា។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា "ក៏បានសំរេចផង" - នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឱ្យពាក្យរបស់មនុស្សទៅជា។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣: ១៦-១៧) នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចបុរេសកកម្មរបស់យើងអាចទទួលបានព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះដោយការងារខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលគ្រូអធិប្បាយប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់ព្រះវិញ្ញាណនឹងដំណើរការនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើង។ ម្យ៉ាងទៀតការស្ដារឡើងវិញនូវរូបរូបរបស់ព្រះនឹងត្រូវបាននាំមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

III ទីកន្លែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

អេសេគាល ៤៧ បានបង្ហាញពីនិមិត្តរូបនៃសិរីល្អនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅកាន់ការស្តារឡើងវិញនូវរូបន្ត្រះរបស់ព្រះក្នុងជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់នៃជីវិតនៅបាបីឡាន។ បើយើងសង្កេតទៅមើលព្រឹត្តិការក្នុងការស្តារឡើងវិញនៅអុីស្រាអែលដំណាក់កាល ៤០:៤៨ ព្រះវិហារថ្មី(៤០: ១- ៤៣: ១១) បញ្ញត្តិថ្មី (៤៣:១២-៤៦:២៤) ទឹកដីថ្មី (៤៧:១-៤៨:២៩) ទីក្រុងថ្មី (៤៨: ៣០-៣៥)។ មួយទៀត វាជាការស្តារឡើងវិញនៃការបើកសំដែងរបស់ព្រះ។ ការលេចឡើងរបស់ព្រះបានបង្កើតការងារនៃទឹករស់ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងចក្ខុវិស័យនៃ ទឹករស់គឺបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងចិត្តដែលន្ទាប់ខ្លួន បានផ្លាស់ប្តូរព្រះវិហារឲ្យក្លាយទៅជា ភាពជាព្រះដ៏បរិបូណ៌ (អេភេសូរ ៣៩១៤) ហើយបានព្យាបាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គ្រប់ទាំងស្ថានភាពលំបាក។ វាជាការពិតដែល នគរព្រះបានមកលើផែនដីគឺព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងព្រះគម្ពីសញ្ញាថ្មីបានសំដែងយ៉ាងច្បាស់ បានរៀបរាប់ពីព្រះពរនឹងការបំពេញសំរេច ទាមទា នូវសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា នឹងសេចក្តីស្មោះត្រង់។ វាមានតែមួយគត់ដែលបានបើកសំដែងដោយសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា នឹង សេចក្តីស្មោះត្រង់ ដូចជាផលផ្លែនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះបានបើកសំដែងរួចរាល់នូវសេចក្តីជំនុំជំរះដ៏អស្ចារ្យតាមរយៈការនិមិត្តរូបនៃ អេសេគាល ដូចខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណ។ ទឹករស់ នៅក្នុងព្រះគម្ពីយ៉ូហាននឹង ខ្យល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីកិច្ចការ មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងស្និទ្ធ ទៅនឹងការងារនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងការនិមិត្តរូបនៃអេសេគាល។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងបានឡោមព័ទ្ធយ៉ាងច្បាស់នូវសេចក្តីស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះការសិក្សាពីមនុស្ស គឺនរណាជានេពន្ធ គឺសេចក្តីនៅក្នុងព្រះគម្ពីសញ្ញាចាស់ បានចង្អុលបង្ហាញនូវគោលបំណងបីគឺ សេចក្តីមេត្តាករុណា ព្រះគុណរបស់ព្រះ និងអំណាចរបស់ព្រះ និងទំនួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុង អេសេគាល។ បញ្ហានេះបានចូលមកកាន់ការងារនៃសិរីល្អនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាផលផ្លែនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបន្ត្រះរបស់ព្រះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

វត្តមានរបស់ព្រះដែលបានសម្តែងជាមួយលោកម៉ូសេត្រូវបានបង្ហាញជាថ្មីម្តងទៀតតាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់អេសេគាលនៅបាប៊ីឡូនដូចនៅអេស៊ីប។ សិរីរុងរឿងនៃព្រះវិញ្ញាណបានការពារពួកគេហើយធ្វើអោយពួកគេវិលត្រឡប់ទៅស្រុកកាណានវិញតាមរយៈអានុភាពដ៏ខ្លាំងក្លានៃព្រះវិញ្ញាណដូចជាខ្យល់និងទឹករស់។ ប៉ុន្តែនេះគ្រាន់តែជាស្រមោលរបស់ហោរាគឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនិងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។ យើងមើលឃើញការងារពេញលេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទហើយរីករាយនឹងពួកគេដោយការបន្តនៅក្នុងការបើកសំដែងរបស់ទ្រង់។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្នប្រសិនបើព្រះវិហារកម្ពុជាមើលពីភាពពិតនៃសិរីល្អនៃព្រះវិញ្ញាណពួកគេនឹងទទួលបានបទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យ។

តង្វាយក្រអូប អញនឹងទទួលឯងរាល់គ្នាទុកដូចជាភ្លិនក្រអូប ក្នុងកាលដែលអញបាននាំឯងចេញពីសាសន៍ដទៃហើយប្រមូលឯងពីអស់ទាំងស្រុកដែលឯងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅនោះ អញនឹងបានបរិសុទ្ធក្នុងពួកឯងរាល់គ្នានៅចំពោះភ្នែកនៃអស់ទាំងសាសន៍ដទៃ(អេសេគាល ២០: ៤១)។ ព្រះដែលបានជំនុំជំរះអំពើបាបរបស់យូដាបានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះនៃថ្ងៃជំនុំជំរះចុងក្រោយ។ វាគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ មិនមែនជាការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សទេជាអំណាចរបស់ព្រះ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានវត្តមាននៅលើចិត្តរបស់ពួកគេហើយបានផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់ពួកគេឲ្យដូចជារូបកាយដែលទន់ភ្លន់។ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេរស់នៅសំរាប់ទ្រង់នឹងតាមបំណងព្រះហរទ័យរបស់ទ្រង់។ ជីវិតដែលថ្វាយដង្ហាយដែលព្រះទទួលយកដូចជាក្រអូប និងមានឥទ្ធិពលលើពិភពលោក។ មានតែការរស់នៅដូចដែលមាំមួនបានថ្វាយដង្ហាយរបស់នាងទៅព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលអាចលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

1. អេសេគាល (២២: ១-៦)

១) «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ» (១) កិច្ចការរបស់ហោរាអេសេគាលតែងតែពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត។ យោងទៅតាមស្ថានការណ៍នីមួយៗព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានទៅដល់ហោរាដែលជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់។ ជីវិតនៃការសង្គ្រោះបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះនៃគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺដើម្បីសំរេចគោលដៅដោយទទួល

បានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការប្រកាន់ខ្ជាប់ជានិច្ចនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃណាស់។ យើងគួរតែរក្សាដូងចិត្តខ្សោយខាងវិញ្ញាណដែលរៀបចំដើម្បីទទួលបានការបើកសម្តែងដោយឥតគិតថ្លៃពីព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះពរ ម៉ាថាយ ៥: ៣ គឺជាពរដ៏ធំបំផុត។ យើងគួររង់ចាំព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ចហើយគួរតែទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។

២) «កូនមនុស្សអើយ ចូររំលងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមហើយប្រកាសប្រឆាំងនឹងទីសក្ការៈ។ ទំនាយប្រឆាំងនឹងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល»។ (២) ការធ្លាក់ចុះរបស់មន្ត្រីរបស់សាសន៍យូដាបានធ្វើអោយសង្គមមានសភាពវេទនា។ បន្ទាប់មកបាបបានបំផ្លាញមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការគឺការបះបោរប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយរបស់គេ ការបៀតបៀនដល់ជនចម្លែក ការធ្វើទុក្ខទោសដល់ក្មេងកំព្រា និងមេម៉ាយ និងសីលធម៌ផ្លូវភេទរបស់សាច់ញាតិគេ។ ការវាយតម្លៃរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងចំពោះពិភពលោកថាជាមនុស្សអាក្រក់និងជាមនុស្សកំផិតត្រូវបានបង្ហាញនូវកូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់ពួកគេ។ គឺពួកដែលស្មោះត្រង់នឹងពាក្យរបស់គេត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយទំនាក់ទំនងមិនស្មោះត្រង់ជាមួយមនុស្ស។

ចេញពីស្ថានភាពនេះដែលយើងមើលឃើញពីអំពើបាបរបស់យើង ដូចជាប្រជាជនយូដាប្រសិនបើយើងចង់គេចចេញយើងគួរតែរំលឹកពីអំពើបាបនិងទទួលខុសត្រូវហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាការបើកសំដែងនេះកើតឡើងដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។

1. ភស្តុតាងនៃ សេចក្តីជុំនុំជំរះ (Eschatological) អេសេគាល (១១:១៩)

«រួចអញនឹងឲ្យគេមានចិត្តតែមួយហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងឯងរាល់គ្នាអញនឹងដកចិត្តដែលរឹងដូចថ្មពីរូបសាច់គេចេញហើយនឹងឲ្យមានចិត្តជាសាច់វិញ។ (អេសេគាល ១១:១៩) សេចក្តីតាំសញ្ញានៃព្រះគុណបានចាប់ផ្តើមជាមួយ អំប្រាហាំត្រូវបានសម្រេចបំពេញដោយការផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់ប្រជាជនរបស់គាត់។ ទោះបីជាពួកគេស្នើសុំការការស្តាប់បង្គាប់តាមទំនាក់ទំនងនៃការតាំងសញ្ញាក៏ដោយពួកគេត្រូវបានបរាជ័យនៅក្នុងគ្រប់ទាំងអស់។ ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលចេញពីមនុស្សគឺខ្លីដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបាន

ធ្វើការរបស់។ ព្រះបានបញ្ជូនវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅពួកគេដើម្បីបំពេញការសន្យារបស់គាត់ ហើយផ្លាស់ប្តូរនូវចិត្តនៃសេចក្តីលោភលន់។ ការផ្លាស់ប្តូរសង្ឃឹមផ្តល់ឱ្យចិត្តថ្មីនិងក្លាយជាចិត្ត ដែលទន់ភ្លន់ដូចជាសាច់ឈាម ចិត្តសុភាពគឺ ព្រះគុណរបស់ទ្រង់បានស្ថិតនៅក្នុងចិត្ត ហើយ បើកចិត្តទៅកាន់ព្រះ ហើយយើងក៏រស់នៅដើម្បីទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គឺចំពោះអ្នក ដែលព្យាយាមបង្កើតសេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីសុខសាន្ត និងគុណធម៌។ មានតែមនុស្សទេ ដែលមានអំណរនឹងព្រះពរនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានេះ។

2. សេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួន (អេសេគាល ១៤:១៤)

ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «ទោះបីមនុស្សទាំងបីនាក់នេះ គឺណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប បាននៅក្នុង ស្រុកនោះគង់តែសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកទាំងនោះ បានប្រកាសអំពី ព្រះជាម្ចាស់ (អេសេគាល ១៤: ១៤)។ តាមរយៈអាយុនឹងសេចក្តីពិតរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះ ផ្ទាល់ខ្លួនទាំងមូល។ មុនពេលដែលព្រះបានសង្គ្រោះអំពើបាបដោយជំនឿរបស់គេ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាច បន្ថែមសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គេបានទេ។ ណូអេដែលថ្លែងពីទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីសុចរិត ដានីយ៉ែលដែលជាអ្នកគោរពព្រះដែលប្រកាសពីសេចក្តីសុចរិតដល់ពួកអ្នកមិនជឿហើយនៅក្នុង ការរងទុក្ខរបស់យ៉ូបយ៉ាងខ្លាំងដែលក្រលេកមើលអ្នកដែលផ្សះផ្សា ត្រូវបានសង្គ្រោះ ដោយសារជំនឿរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះមានតែអ្នកផ្សះផ្សា គឺព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ ចក្ខុវិស័យរបស់យ៉ាកុបដែលយ៉ាកុបបានមើលឃើញថាពួកទេវតានិងការយាងចុះនៅលើជណ្តើរត្រូវ បានសម្រេចដោយសេចក្តីពិតនៃការ ផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ក៏ដូចជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិន ដែលបានជៀសចេញពីផ្នែកនេះដែរ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលកើតចេញពីការកោត ខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ដែលជាសេចក្តីជំនឿដែលពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងមកនាពេល អនាគត (១ ទីម៉ូថេ ២: ៥)។

3. ចិត្តថ្មី (អេសេគាល ១៨:៣១)

“ចូរចោលបង់ចោលអំពើរំលងទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯង ដែលឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនោះហើយឲ្យខ្លួន មានចិត្តថ្មី នឹងវិញ្ញាណថ្មីចុះ! ហេតុអ្វីបានជាពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលត្រូវស្លាប់? »។ ព្រះដែលជួយ

សង្គ្រោះព្រលឹងដែលមើលមិនឃើញ គឺមិនមែនរូបកាយទេ ចំរើនកំលាំង នឹងចិត្ត ឲ្យក្លាយជា ចិត្តដែលទន់ភ្លន់ នឹងចិត្ត ដែលមានអំនួតទៅជាចិត្តដែលបន្ទាប់ខ្លួន។ នៅពេលយើងទៅកន្លែង នោះយើងអាចរៀនគោរពប្រតិបត្តិហើយអាចបដិសេធខ្លួនយើងហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ព្រះ។ ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញដែលព្រះបានឲ្យជីវិតថ្មីត្រូវបានបើកសំដែងឱ្យដឹងតាមរយៈ ការផ្លាស់ប្តូរភាពងងឹតទៅជាពន្លឺនិងសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិត។ សាររបស់អេសេគាលក៏ផ្តោត លើការផ្លាស់ប្តូរចិត្តថ្មីផងដែរ។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលបានទទួលការបើកសម្តែងពេញលេញទទួល បានបទពិសោធន៍នៃការបើកសំដែងជារៀងរាល់ថ្ងៃដោយទទួលបានព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរ។

1. អេសេគាល (១៦: ១៥-២២)

១) អ៊ីស្រាអែលដែលកាន់កាប់តំណែងកិត្តិយសបានដើរទៅរកផ្លូវកំផិតជាមួយនឹងអំណោយ ទាំងអស់របស់ព្រះ។ វាចង្អុលបង្ហាញអំពីការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ពួកគេបានថ្វាយសម្លៀកបំពាក់ តុបតែង ម្ហូបអាហារនិងកូន ។ របស់ពួកគេទុកជាតង្វាយថ្វាយរូបព្រះ។ ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ព្រះក្លែងក្លាយ។ ជីវិតនៃជំនឿបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះគួរតែត្រូវបានបង្ហាញពីជីវិតដើម្បីសងគុណ ដល់ព្រះ។ ទោះបីជាយើងត្រូវបានសេចក្តីសង្គ្រោះភ្លាមដោយសេចក្តីជំនឿគួររស់នៅពង្រឹង ជីវិតលើសេចក្តីជំនឿ (១៥)។

២) អំពើផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូ ង។ (២២) នៅពេលពួកគេបានរស់ឡើងវិញនៅពេលពួកគេបាននឹកចាំពីព្រះគុណរបស់ព្រះ អង្គហើយចូលទៅជិតព្រះដោយបន្ទាប់ខ្លួន។

2. អេសេគាល (១៩: ១-១៤)

១) បទចម្លែងដែលសោកសៅរបស់អេសេគាលនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបង្ហាញពីការរីកលូតលាស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ (១) ពាក្យប្រៀបធៀបនៃសត្វតោពីរក្បាល គឺយេហូវ៉ាគឺនដែលត្រូវបានគេចាប់ខ្លួននៅបាប៊ីឡូននិងហ្ស៊ីខាដែលនៅសេសសល់។ អ្វីដែលគាត់បានក្បត់បាប៊ីឡូននិងអ្វីដែលគាត់បានភ្ជាប់ទៅនឹងប្រទេសអេហ្ស៊ីបគឺជាអំពើបាបដែលបានបដិសេធបំណង់ព្រះហរទ័យរបស់ព្រះ។ ទីបំផុតនៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបាត់បង់សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណមេដឹកនាំនយោបាយត្រូវបានបាត់ខ្លួនហើយធ្លាក់ចូលក្នុងភាពច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំងនឹងទុក្ខសោក។ តាមពិតនេះគឺជាចម្រៀងដ៏ពិរោះនៅសម័យរបស់យើង។ អ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណពិតបង្កើតឆន្ទៈរបស់ព្រះហើយលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះអម្ចាស់។ យើងគួរតែស្នើសុំអ្នកដឹកនាំបែបនេះដល់ព្រះ។

២) ដូចជាអ៊ីស្រាអែលប្រៀបដូចជាដើមទំពាំងបាយជូរជាប់នឹងព្រះយេហូវ៉ាដូចគ្រីស្ទានជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទនោះគាត់បង្កើតផលផ្លែជាច្រើន។ (១០) អ្វីដែលទ្រង់រូបរួមជាមួយយើងកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបានបង្កើតឡើងវិញពីព្រោះនៅទីនេះរាល់ជីវិតត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងចូលចិត្តធ្វើតាមសាច់ឈាមដោយចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។ អំណាចនៃការផ្លាស់ប្តូរគឺអាចបំផ្លាញវាបាន។ មានតែអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលអាចគ្រប់គ្រងអំណាចនេះបាន។ យើងគួរតែដើរតាមផ្លូវតូចចង្អៀតដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

3. អេសេគាល (១២:១៧-២៨)

១ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតាមរយៈសេចក្តីទុក្ខលំបាកវេទនារបស់ពួកយូដាបានបង្ហាញដល់អេសេគាល។ ស្រុកយូដាដែលពោរពេញទៅដោយអំពើហឹង្សាត្រូវនឹងសេចក្តីវេទនា។ គឺអស់អ្នកដែលបោះបង់ចោលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់សុទ្ធតែជាមនុស្សអាក្រក់ហើយទៅតាមលទ្ធករបស់គេគឺសេចក្តីជំនុំជំរះ។ ការល្អ បាននាំមកនូវព្រះពរ ប៉ុន្តែលទ្ធផលនៃអំពើហឹង្សាគឺសេចក្តីវេទនា។ រូបឆ្លុះរបស់ព្រះ សេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់គឺជាផលផ្លែនៃពន្លឺ។

នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកមកកាន់យើងនោះចិត្តអាក្រក់នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ទៅជាចិត្តដែលល្អតាមរយៈការផ្លាស់ប្តូរ និងជំនឿ។ ការល្អកើតចេញពីអតចរិតរបស់ព្រះ (១៩)។ ជីវិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការ បើកសម្តែង ការបើកសម្តែង (១២)ដែលអាក្រក់ មានន័យថាជា ប្រភពនៃសេចក្តីអាក្រក់ទាំង អស់ ដែលបានរស់នៅ។ ពួកគេអះអាងថាការទំនាយរបស់ព្រះមិនអាចសម្រេចបាននឹងជា សេចក្តីឥតប្រយោជន៍ទេ ហើយពួកគេព្យាយាមបំភ្លេចវាចោល។ ពាក្យនេះគឺជារូបឆ្លុះមិនពិត ដែលមនុស្សតែងតែសុបិនចង់ធ្វើឱ្យមានភាពល្អឡើយ។ មនុស្សសម័យថ្មីអះអាងថានៅពេល ដែលពេលវេលានឹងដើរទៅមុខអ្វីៗទាំងអស់ប្រែជាល្អដោយការបើកសម្តែង។ ដោយសារតែ ការបើកសម្តែងនិយាយថាសេចក្តីសង្គ្រោះនិងការជំនុំជំរះនៅពេលតែមួយ នៅពេលយើង ក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់នោះយើងអាចក្លាយជាមនុស្សដែលបន្ទាប់ខ្លួន។ នៅទីនោះយើងរស់នៅក្នុងការចូលមកនិងឆ្ពោះទៅរកទុទ្ទិសនិយមនិងសុទ្ធិនិយម។

[Book II the end]

(Continued)

Professor Lecture 2]

ការសិក្សាអំពីនគរបស់ព្រះដោយព្រះយេស៊ូវ

ដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Paul Han

លោកបណ្ឌិត ប៉ុល ហាន គឺជាវេជ្ជបណ្ឌិតនៃការអធិប្បាយ និងទ្រឹស្តីដែលមើលឃើញ។

ហើយលោកក៏ធ្លាប់ធ្វើជាប្រធានមូលនិធិបេសកកម្មកម្ពុជា (CMF)

[ភាគ IV]

១) នគរបស់ព្រះបានបើកសម្តែងក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ព្រះយេស៊ូវរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ សរុបមក នគរបស់ព្រះគឺអស្ចារ្យណាស់ ពីព្រោះអ្វីដែល ព្រះធ្វើហួសពីអាណាចក្រមនុស្ស។ នគរបស់ព្រះដែលលាក់ទុកក្នុងចិត្តមនុស្សគឺជាកិច្ចការ របស់ព្រះ ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងតាមការពិត។ សមរម្យណាស់ដែលព្រះយេស៊ូវ តាមរយៈការបង្រៀនអំពីរឿងប្រៀបប្រដូច បានប្រកាសអំពីធម្មជាតិ និងធម្មជាតិនៃព្រះរាជា ណាចក្ររបស់ព្រះ និងសារនៃការយាងមក។ រឿងប្រៀបប្រដូចនេះត្រូវនឹងភាសាហេព្រើរ masal ដែលព្រះយេស៊ូវមានប្រពៃណីជាភាសាហេព្រើរជាមួយ។ តាមរបៀបនេះ ដោយប្រើវិធី សាស្ត្របង្រៀនបែបអាណាឡូកជាមួយនឹងប្រពៃណី អ្នកស្តាប់អាចទទួលយកវាដោយភាព ស្គាល់ ហើយវាគឺជាវិធីសាស្ត្របង្រៀនដែលគ្រូបង្រៀននៅពេលនោះក៏ប្រើដើម្បីពន្យល់គោល លទ្ធិ ឬបកស្រាយអត្ថន័យនៃព្រះគម្ពីរផងដែរ។ ដោយសារហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់អាចបង្រៀន ខ្លឹមសារនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះឲ្យសាធារណជនស្គាល់កាន់តែច្បាស់។ វិធីសាស្ត្របង្រៀន ជាប្រស្នារបស់ព្រះអម្ចាស់គឺសាមញ្ញបំផុត ហើយបានឆ្លើយការពិតតាមរយៈសាវតារដែលធ្លាប់ ស្គាល់ និងធ្លាប់ស្គាល់។

ម៉ាថាយ ១៣: ១០-១៣ រួចពួកសិស្សមកឯទ្រង់ទូលសួរថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានបន្ទូលនឹងគេ ជាពាក្យប្រៀបប្រដូច ដូច្នេះ ទ្រង់មានបន្ទូលឆ្លើយថាពីព្រោះបានប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាឲ្យបាន ស្គាល់ការអាថ៌កំបាំង របស់នគរស្ថានសួគ៌តែមិនបានប្រទានឲ្យអ្នកទាំងនោះស្គាល់ទេ ដ្បិតអ្នក ណាដែលមានគេ នឹង ឲ្យទៅអ្នកនោះហើយអ្នកនោះនឹងមានជាបរិបូរឡើងតែអ្នកណាដែល គ្មាននោះគេនឹងយកទាំង អ្វីៗ ដែលអ្នកនោះមានចេញផងហេតុនោះបានជាខ្ញុំនិយាយនឹងគេ ជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដ្បិត ដែលគេមើលនោះមិនឃើញវិញ ហើយដែលគេស្តាប់នោះ ក៏មិនឮ ហើយមិនយល់ផង។ ដោយសាររឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូវជារឿយៗនិយាយអំពី ប្រធានបទកំពូល នគរនៃព្រះ នោះរឿងប្រៀបប្រដូចនីមួយៗបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់នូវ

សេចក្តីពិតដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងព្យាយាមពន្យល់។ ដូចអេសាយបានទាយថា៖ «មើលទៅគេមិនយល់ ហើយពួកវាក៏មិនយល់ នោះបាបគេមិនបានអត់ទោសឲ្យសោះ» (អេសាយ ៦:៩-១០) យ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែបង្ហាញសារមួយដល់អ្នកកាន់តាមទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលមិនយល់ពីអត្ថន័យនៃការបម្រើរបស់ទ្រង់ ឬអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងទ្រង់។ នេះមានន័យថាពួកគេត្រូវបានដកចេញពីការអញ្ជើញនៃការអភ័យទោសដែលនៅក្នុងខ្លួនវាគឺជាការវិនិច្ឆ័យមួយ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសាររឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូបានត្រូវធ្វើឡើងនៅចំកណ្តាលនៃជម្លោះជាច្រើន នោះគឺជាការពិបាកយ៉ាងខ្លាំងចំពោះភាគីម្ខាងទៀត។ នៅទីបញ្ចប់ ព្រះហឫទ័យដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះសម្រាប់ការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះមាននៅ ហើយអាថ៌កំបាំងនៃនគរព្រះមានធាតុសំខាន់ៗនៃអាថ៌កំបាំងនៃអ្នកតំណាងនៃព្រះរាជាណាចក្រ និងភ្នាក់ងារ។ នៅទីនេះ យើងសូមពិចារណាអំពីធាតុសំខាន់ៗដោយសង្ខេបឧទាហរណ៍ខ្លះនៃនគរព្រះដែលបានលេចចេញក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូវដូចខាងក្រោម។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអ្នកសាបព្រោះ (ម៉ាថាយ ១៣:៣២-៩)

រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអ្នកសាបព្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់មានចំណុចបួនផ្សេងគ្នាគឺ អ្នកសាបព្រោះដី គ្រាប់ពូជ និងការច្រូតកាត់។ នៅទីនេះអ្នកសាបព្រៃសមានសារៈសំខាន់ជាងដីឬដំណើរការប្រមូលផល។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងគួរកត់សម្គាល់ថាពាក្យប្រៀបធៀបនេះសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើឧបសគ្គ (បក្សី ស្មៅ ព្រះអាទិត្យ) ដែលរារាំងគ្រាប់ពូជមិនឱ្យបង្កើតផលជាជាងគុណភាពដីអន់។ រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអ្នកសាបព្រោះលេចឡើងជាទូទៅនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ Synoptic (ម៉ាតិស ៤:៣-៨; ម៉ាថាយ ១៣:៣-៩; លូកា ៨:៥-៨)។

ម៉ាថាយ ១៣: ៣៣-៣៤ ទ្រង់មានបន្ទូលពាក្យប្រៀបប្រដូចនេះឲ្យគេទៀតថានគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាដំបែដែលស្រ្តីម្នាក់បានយកមកលាយនឹងម្សៅ៣រង្វាល់ទាល់តែម្សៅនោះបានដោរឡើងគ្រប់ទាំងអស់។ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះដោយពាក្យប្រៀបធៀបដល់

ហ្នឹងមនុស្សទ្រង់មិនបាន មានបន្ទូលនឹងគេឥតពាក្យប្រៀបធៀបទេ។ រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអ្នកសាបព្រោះបានលេចចេញជាដំបូងក្នុងចំណោមរឿងប្រៀបប្រដូចនៅក្នុងម៉ាថាយ ១៣ ហើយមានអាទិភាពក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាព ដូច្នេះវាមានប្រយោជន៍ក្នុងការយល់ដឹងអំពីប្រស្នាដែលនៅសល់។ នៃរឿងប្រៀបប្រដូចនេះស្ថិតនៅក្នុងការសាបព្រោះការសាបព្រោះជាជាងប្រភេទដ៏ខុសៗគ្នា។ ជនជាតិយូដាបានចាត់ទុកការចូលមកនៃនគរព្រះថាជាការអនុវត្តអំណាចដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ នគរបានចូលមកក្នុងចំណោមមនុស្សរួចហើយ ហើយបានប្រកាសថា គោលបំណងរបស់ខ្លួនគឺមិនមែនដើម្បីបំផ្លាញអំពើអាក្រក់ឡើយ។ និយាយថា នគររបស់ព្រះគឺដូចជាកសិករម្នាក់នេះដែលព្រោះគ្រាប់ពូជ។ ដូចបានបង្ហាញក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ស្រែដែលគេសាបព្រោះនោះជាចិត្តមនុស្ស។ អស់អ្នកដែលទទួលយកដំណឹងល្អដែលជាគ្រាប់ពូជ ត្រូវច្រូតផលមួយសាមសិបដង ហុកសិបដង ឬមួយរយដង។ ដូច្នេះគ្រាប់ពូជ (ដំណឹងល្អ) មិនមែនជាបញ្ហាទេ ប៉ុន្តែដី (បេះដូង) គឺជាបញ្ហា ប៉ុន្តែប្រសិនបើដីត្រូវបានដាំដុះ លទ្ធភាពទាំងអស់គឺនៅទីនោះ។ បើអ្នកភ្ជួរដីតាមផ្លូវម្តងទៀត បន្ទាន់ ហើយលាយជាមួយដីកំប៉ុស នោះអ្នកអាចធ្វើដីបានល្អ។ នៅវាលថ្ម អ្នកយកថ្មមកធ្វើដីល្អ ហើយក្នុងគុម្ពបន្លា អ្នកកាត់បន្លា ហើយដកឫសចេញដើម្បីធ្វើដីល្អ។ នៅទីបញ្ចប់ ដំណឹងល្អគឺដូចគ្នា ប៉ុន្តែអំណាចនៃការងារមានសក្តានុពលនៅក្នុងវិស័យណាមួយ។ នេះជាការពង្រីកវាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវភ្លេចថា មូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងអំពីដីល្អនោះ គឺជាការបញ្ជាក់ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យ « ស្វែងរកសិស្ស » ដែលនឹងផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីស្រែដៃ (ម៉ាថាយ ១៣:២៩-៣០)

នៅប្រទេសប៉ាឡេស្ទីន ជាញឹកញាប់វាត្រូវបានគេសាបព្រោះដោយចៃដន្យជាមួយគ្រាប់ពូជ ryegrass ដែលត្រូវបានដាំសម្រាប់ចិញ្ចឹមសត្វ និងស្រូវសាលីធម្មតាសម្រាប់សាបព្រួស។ នៅពេលរឿងនេះកើតឡើង ស្មៅស្មៅជាធម្មតាត្រូវបានទាញជាមួយនឹងស្មៅផ្សេងទៀតនៅក្នុង

វាលស្រែ។ នៅក្នុងអត្ថបទថ្ងៃនេះ ហេតុផលរបស់កសិករដែលថាគាត់បានទៅសាបព្រួសនៅ វាលស្រែពន្យល់ថាចំនួន ryegrass កាន់តែច្រើនត្រូវបានរកឃើញ។ នៅពេលនេះឫសត្រូវបាន លាយជាមួយឫសនៃស្រូវសាលីហើយការដកស្មៅចេញនឹងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ការប្រមូលផល ស្រូវសាលី។ យើងមិនដឹងថាស្មៅបំផ្លាញស្រូវនៅទីនេះដល់កម្រិតណានោះទេ ប៉ុន្តែចៅហ្វាយ ទទួលដំណឹងពីអ្នកបម្រើហើយ ប្រាប់កុំឲ្យទាញវាឡើង ហើយទុកចោលរហូតដល់ច្រូតកាត់។ ផ្ទៃខាងក្រោយនៃរឿងប្រៀបប្រដូចនេះគឺ « វាលស្រែរបស់ទ្រង់ » (ម៉ាថាយ ១៣:២៤) ពេល គឺវាលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ « ម្ចាស់ផ្ទះ » (ខ. ២៧-) ។ នៅក្នុងម៉ាថាយ ១៣:៣៨ "វាលស្រែ" ត្រូវ បានបកស្រាយថាជា "លោកិយ" ប៉ុន្តែនៅទីនេះវាខុសគ្នា។ កសិករក្នុងឧទាហរណ៍នេះជា កសិករដែលមានសមត្ថភាព។ ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាការពិតនៃសារនៃពាក្យប្រៀបធៀបនេះ? គោលដៅគឺជានគររបស់ព្រះ។ នៅក្នុង ខទី 30 បញ្ជារបស់ម្ចាស់ដើម្បី «ឲ្យអ្នកទាំងពីរដុះ ជាមួយគ្នារហូតដល់ច្រូត » បញ្ជាក់ចំណុចដែលថានេះមិនមែនជាពេលដែលត្រូវញែក «ល្អពី អាក្រក់» នោះទេ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងបានគិតថាគ្រាប់ពូជល្អតំណាងឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ ទពិត ហើយស្មៅសំដៅទៅលើអ្នកជឿមិនពិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូច ជាព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល យើងមិនត្រូវភ្លេចថារឿងប្រៀបប្រដូចនេះគឺអំពីព្រះរាជាណា ចក្ររបស់ព្រះនិងក្រុមជំនុំ។ យើងមិនអាចសរសើរស្មៅដែលមានពូជល្អក្នុងធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែនៅទីនេះការអត់ធ្មត់របស់ព្រះគឺសំដៅទៅលើ។ លើកលែងតែការយាងមកជាលើកទីពីរ គឺដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស មិនមែនកាត់ទោសមនុស្សទេ។ មើលការអត់ធ្មត់របស់ព្រះ! ទ្រង់បាន រង់ចាំកូនប្រុសដែលខ្លះខ្លាយ ការប្រែចិត្តរបស់ប៉ុល ស្រ្តីជនជាតិសាម៉ារី និងអ្នកយាមគុកនៅទី ក្រុងកីលី៣។ តើខ្ញុំអាចរស់បានដោយគ្មានការអត់ធ្មត់ និងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះទេ? រហូតដល់រ ដូវច្រូតកាត់ ជាពេលវេលានៃការជំនុំជំរះមកដល់ ប៉ុន្តែព្រះមានបន្ទូលថានឹងប្រែចិត្ត ហើយត្រ ឡប់មកវិញឥឡូវនេះ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនដោយចៃដន្យទេ ដែលថា « ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿលើ ដំណឹងល្អ ដ្បិតពេលវេលាត្រូវបានសម្រេច ហើយនគររបស់ព្រះគឺមកដល់ជិតហើយ » ។

នៅក្នុងអត្ថបទថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ថា គ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងស្រងែដុះជាមួយគ្នា ប៉ុន្តែ មិនដូចអ្វីដែលយើងដឹងទេ មិនមានការលើកឡើងថា គ្រាប់ធញ្ញជាតិត្រូវបានប្រមូលនៅក្នុងជង្រុក ហើយស្រងែត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងភ្លើង ហើយត្រូវបានដុត។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បំណងរបស់ព្រះយេស៊ូគឺចង់ឃើញការប្រឈមមុខដាក់គ្នារវាងល្អ និងអាក្រក់ និងការប្រឈមមុខគ្នាខាងវិញ្ញាណរវាងព្រះ និងសាតាំងដូចដែលវាកើតឡើង។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅថ្ងៃក្រោយមក វាជាការសន្និដ្ឋានថា ស្មៅត្រូវបានដកចេញ ហើយដុត (ម៉ាថាយ ១៣:៤០)។ ម្យ៉ាងទៀត ពស្ត្រនៃនគររបស់ព្រះក្នុងពាក្យប្រស្នាអំពីស្មៅត្រូវបានសំដែងថាជាគ្រាប់ពូជដែលបានសាបក្នុងរាល់នៃលោកីយ៍ នោះគឺជាកូននៃនគរនៃព្រះ (ម៉ាថាយ ១៣:៣៨)។ ពួកគេជាអ្នកដែលនឹងភ្លឺដូចព្រះអាទិត្យក្នុងនគររបស់ព្រះវរបិតា នៅពេលអវសានកាលនៃពិភពលោក នគរនៃព្រះបានមកដល់ (១៣:៤៣)។ គាត់បានធ្វើ (អេភេសូរ ៦:១១-១៧)។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចឃើញពីរឿងប្រៀបប្រដូចនេះថា ព្រះកំពុងការពារ និងស្វ័យទ្រាំនឹងអ្នករើសតាំងដល់ទីបញ្ចប់។ នៅទីបញ្ចប់ ការសន្និដ្ឋាននៃរឿងប្រៀបប្រដូចនេះនិយាយអំពីការដើរដំលំបាកនៃសេចក្តីជំនឿលើបុត្រានៃនគរព្រះ ហើយថា មិនដូចអ្នកដែលបានជ្រើសរើសទេ កម្លាំងនៃពិភពលោក និងសាតាំងនឹងដួលរលំ។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីគ្រាប់ពូជ (ម៉ាថាយ ១៣:៣១-៣២)

ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសប្រាប់ពីរបៀបដែលគ្រាប់ពូជដុះពន្លក និងលូតលាស់ខ្ពស់ជាងដើមឈើដទៃទៀត ដូច្នេះសត្វស្លាបនៅលើអាកាសអាចធ្វើសំបុកនៅក្នុងម្លប់របស់វា។ វាក៏ត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែរ ប៉ុន្តែវាទាក់ទងនឹងដើមឈើ មិនមែនជាព្រៃ ហើយតែងតែជាជម្រកសម្រាប់សត្វ និងជាជម្រកសម្រាប់សត្វស្លាប (អេសេគាល១៧:២៣ ដានីយ៉ែល ៤:១០-១២)។ បន្ថែមទៅទៀត ទំនុកតម្កើង ១០៤:១២ បញ្ជាក់ដូច្នេះ

“អស់ទាំងសត្វហើរលើអាកាសធ្វើសំបុកតាមផ្លូវទឹកទាំងនោះហើយកញ្ជ្រៀវលេងនៅលើមែក
ឈើ”

បច្ចេកទេសទាំងនេះសំដៅលើការលូតលាស់របស់រុក្ខជាតិ ឬដើមឈើ។ លើសពីនេះ អេសេ
គាល ១៧:២២ ពិពណ៌នាអំពីការដាំកូនឈើដែលកំពុងក្លាយជាដើមឈើធំ ដែលគិតដល់ការ
ស្តារឡើងវិញនូវអ៊ីស្រាអែលក្រោមអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ។ ទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យទាំងនេះ
និងពាក្យប្រៀបធៀបនៃគ្រាប់ពូជ mustard គឺស្រដៀងគ្នាខ្លាំងណាស់។ គ្រាប់ពូជ mustard គឺ
ជារុក្ខជាតិប្រចាំឆ្នាំដែលដុះលូតលាស់ខ្ពស់ចាប់ពី ១០ ហ្វីត (ហ្វីត) ដល់ ១២ ហ្វីត (ហ្វីត) ប៉ុន្តែ
ជាគ្រាប់ពូជដែលតូចជាងគេបំផុត។ អាចត្រូវបានគេរកឃើញនៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅប៉ាឡេស្ទីន។
រាល់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់អំពីនគររបស់ព្រះដោយប្រើពាក្យប្រៀបធៀប ទ្រង់បាន
ប្រើដើម្បីពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកយូដាស្គាល់ជាងគេ។ នេះជាឧទាហរណ៍អំពីដំបែ សំណាញ់
គ្រាប់ពូជ គុជ កំណប់ និងឧទុម្ពរ។ ព្រះយេស៊ូវនៅទីនេះនិយាយអំពីការលូតលាស់ដ៏អស្ចារ្យនៃ
មែកឆាង mustard ដោយសង្កត់ធ្ងន់លើភាពខុសគ្នារវាងភាពតូចនៃគ្រាប់ពូជ និងទំហំនៃដើម
ឈើ។ ម៉ាថាយ និងម៉ាកុស សរសេរនៅក្នុងសំបុត្ររបស់ពួកគេថា គ្រាប់ពូជ mustard គឺ "តូច
បំផុតនៃគ្រាប់ពូជទាំងអស់" ហើយនៅទីបំផុត នេះសកលប្រើគំរូនៃគ្រាប់ពូជតូចបំផុត។ តាមរ
យៈរឿងប្រៀបប្រដូចនៃគ្រាប់ពូជ mustard នេះ ព្រះយេស៊ូវបានលើកឧទាហរណ៍ពីការពិតថា
នគររបស់ព្រះ ដែលនឹងក្លាយជាដើមឈើធំនៅថ្ងៃអនាគត មានរួចហើយក្នុងទម្រង់តូចមួយ
ហើយមិនសំខាន់នៅក្នុងពិភពពិត។ វាមិនអាចមើលឃើញនៅពេលនេះទេ ប៉ុន្តែវាមានភាព
អាចពង្រីកបាន និងភាពរឹងមាំក្នុងលក្ខណៈខាងក្នុង។ នោះគឺជាឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យនៃដំណឹង
ល្អ ។ ក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ មនុស្សមិនអាចហ៊ានវាស់ស្ទង់លក្ខណៈបច្ចុប្បន្ននិងអនាគតនៃ
នគររបស់ព្រះដែលកំពុងរីកចម្រើននោះទេ។ យើងនឹងអាចមើលឃើញវាបាន ប្រសិនបើយើង
ប្រៀបធៀបការពង្រីក និងកម្លាំងច្រៀងនៃកិច្ចការនៃដំណឹងល្អដែលបានសម្រេចទៅតាមព្រះ
បញ្ញត្តិដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដល់ចុងផែនដី (ម៉ាថាយ ២៨:១៨-២០,
កិច្ចការ ១ :៨)

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីដំបែ (ម៉ាថាយ ១៣:៣៣)

ដំបែគឺជាគ្រឿងផ្សំដែលគេប្រើជាទូទៅសម្រាប់ធ្វើនំប៉័ងនៅក្នុងគ្រួសារប៉ាឡេស្ទីននៅពេលនោះ ហើយត្រូវបានគេឃើញផងដែរនៅក្នុងច្បាប់ ពិធីសាសនា និងព្រឹត្តិការណ៍សាសនា។ ព្រះយេស៊ូវបានពន្យល់ពួកគេអំពីទំហំធំនៃនគរបស់ព្រះដោយប្រើសម្ភារៈដែលធ្លាប់ស្គាល់នេះ។

បំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះគឺដោយសារតែអាថ៌កំបាំងដែលលាក់ទុកក្នុងដំបែ។ ដំបែនិងដំបែធ្វើអោយម្សៅស្រូវសាលីទាំងអស់ឡើង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលដំបែ និងដំបែនេះត្រូវបានដាក់ចូលទៅក្នុងម្សៅ ហើយច្របាច់ គ្មានវិធីដើម្បីស្វែងរកវាទៀតទេ ហើយដំបែនៅក្នុងម្សៅក៏មើលមិនឃើញដែរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយមិនមានន័យថាវាបានបាត់នោះទេប៉ុន្តែមានន័យថាវាកំពុងដំណើរការយ៉ាងសកម្មនៅ។ ដូចនេះ នគរបស់ព្រះមិនដូចជាដំបែពីដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែក្រោយមកមានសមត្ថភាព និងអាចពង្រីកបានយ៉ាងខ្លាំង។ នេះបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថានគរបស់ព្រះកំពុងត្រូវបានស្ថាបនាឡើងក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជឿដែលបានសង្គ្រោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាត់បង្រៀនយើងឲ្យទៅដល់ចុងបំផុតនៃផែនដី មិនមែនតែក្រុងយេរូសាឡឹមនោះទេ។ ដូចនេះ រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីគ្រាប់ mustard និងរឿងប្រៀបប្រដូចនៃដំបែ បង្ហាញពីការពង្រីក និងការរីកចម្រើននៃនគរបស់ព្រះ។ ជាពិសេស អ្វីដែលយើងគួរយកចិត្តទុកដាក់នោះគឺថា ប្រសិនបើរឿងប្រៀបប្រដូចនៃគ្រាប់ពូជ mustard និយាយអំពីការរីកចម្រើនខាងក្រៅនៃនគរបស់ព្រះ នោះរឿងប្រៀបប្រដូចនៃដំបែនិយាយអំពីការរីកចម្រើនខាងក្នុងនៃនគរបស់ព្រះ។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកំណប់ទ្រព្យ (ម៉ាថាយ ១៣:៤៤)

នៅប៉ាឡេស្ទីននៅសម័យព្រះយេស៊ូវ សង្គ្រាមជាមួយមហាអំណាចអាសស៊ីរី បាប៊ីឡូន និងរ៉ូម កើតមានញឹកញាប់ណាស់ ហើយដោយសារបដិវត្តក្នុងស្រុកដែលបន្តបន្ទាប់ អ្នកមានជាច្រើន បានបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ មួយផ្នែកសម្រាប់អាជីវកម្ម ឬអាហារ និងមួយផ្នែក ដើម្បីងាយស្រួល ដើម្បីយកគ្រឿងអលង្ការ។ គេថាគេដូរយកទៅកប់ក្នុងដី ព្រោះប្រថុយនឹងគេ លូចជាងផ្ទះ។ សព្វថ្ងៃនេះគឺជាប្រអប់ប្រាក់របស់ធនាគារ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលនោះ អ្នក មានមានអារម្មណ៍ថា គ្រោះថ្នាក់ពីចោរ ប្រសិនបើពួកគេលាក់កំណប់នៅផ្ទះ ដូច្នេះពួកគេគិត ថា វាមានសុវត្ថិភាពជាងក្នុងការកប់នៅក្នុងដី។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលម្ចាស់ ស្លាប់ក្នុងសមរភូមិ កំណប់ទ្រព្យត្រូវបានកប់ជាមួយគាត់ជារៀងរហូត ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ ដឹងថាកំណប់នោះលាក់នៅទីណាឡើយ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅប៉ាឡេស្ទីននៅសម័យព្រះ យេស៊ូវ វាជារឿងធម្មតាក្នុងការស្វែងរកកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់នៅក្នុងវាលស្រែ ហើយរហូត មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ សូម្បីតែនៅបូព៌ា ផែនដីគឺជាឃ្លាំងសម្ងាត់របស់អ្នកមាន។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំ មុន មានករណីមួយនៅប្រទេសកូរ៉េ ដែលជាច្រើនរយលានរ៉ូនត្រូវបានលាក់នៅក្នុងវាលមួយ រួចចាប់បាន។ នៅទីនេះ រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់នៅក្នុងវាលរបស់ព្រះ យេស៊ូវនឹងជួយអ្នកស្តាប់យល់កាន់តែស៊ីជម្រៅ និងជំរុញទឹកចិត្តពួកគេ។ អ្នកដែលរកកំណប់ ក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ត្រូវតែជាអ្នកស៊ីល្អូលរបស់ម្ចាស់ ឬជាកសិករតូចតាចដែលជួលដី របស់ម្ចាស់។ គាត់ជឿថា គាត់មិនដែលបានឃើញ ឬប៉ះវត្ថុមានតម្លៃបែបនេះទេ ពេញមួយជីវិត របស់គាត់។ កំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ទុកក្នុងស្រែនេះមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ដែលកម្មករមិននឹក ស្មានថាអាចមានបាន។ ចំណុចសំខាន់គឺថា អ្វីដែលអ្នករកឃើញនោះមានតម្លៃណាស់ គាត់ បានបង់ថ្លៃអ្វីក៏ដោយ ហើយអ្នកបំរើដែលរកឃើញកំណប់នោះបានលាក់វាម្តងទៀត ត្រឡប់ ទៅផ្ទះវិញ លក់អ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន ទិញចំការ ហើយទីបំផុតកំណប់ក៏ក្លាយជារបស់ គាត់ដោយស្របច្បាប់។ គេនិយាយថាបានធ្វើ (មុនកិត្តិយស)។ នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អម្ចាស់ដើម្បីពន្យល់អំពីនគររបស់ព្រះ។ ក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ថា ទ្រង់ លះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន សម្រាប់តម្លៃដ៏វិសេសនៃនគរនៃព្រះដែលអ្នកដែលបានស

ប្រធាន៖ ដូចពេត្រុសដែលបានបោះបង់ចោលអូន និងទូករបស់គាត់ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកនេសាទ
 មនុស្ស ហើយដើរតាមព្រះអម្ចាស់ នៅថ្ងៃមួយគាត់បានដើរតាមផ្លូវនៃជីវិត ហើយបានរកឃើញ
 កំណប់ទ្រព្យដ៏ធំហៅថាព្រះយេស៊ូវ ហើយជីវិតរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរសារជាថ្មី។ ដូច្នេះ នគរ
 នៃព្រះមិនទទួលបានដោយការប្រឹងប្រែង ផែនការ ឬគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវ
 បានរកឃើញ។ វាជាណាចក្ររបស់ព្រះមានតម្លៃចំពោះអស់អ្នកដែលត្រូវបានរកឃើញ ដូចជា
 កំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ទុកក្នុងស្រែ។ ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលរកឃើញកំណប់នោះ វាត្រូវ
 បានសង្កត់ធ្ងន់ថា មានតែអ្នកដែលលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ និងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដើម្បីទិញ
 វាលប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចទទួលបានភាពរីករាយជាខ្លាំង។ ព្រោះដំណឹងល្អ មានតម្លៃដូចវាដែរ។
 ដូច្នេះហើយ មានតែដំណឹងល្អទេ មិនមែនជា shamanism ទេ គឺជាផ្លូវសម្រាប់រស់នៅសម្រាប់
 មនុស្សទាំងអស់។ នេះគឺជាពិធីជប់លៀង (តុអាហារថ្ងៃត្រង់) ដែលបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងនគរនៃ
 ព្រះ។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកែវមុក្តា (ម៉ាថាយ ១៣:៤៥-៤៦)

ក្នុងប្រស្នាអំពីកំណប់លាក់ទុក បុគ្គលដែលរកកំណប់នោះជាអ្នកបំរើក្រីក្រ ចំណែកពាក្យប្រស្នា
 អំពីកែវមុក្តានោះ មានចរិតលេចចេញជាល្អឬមានទ្រព្យ បើកជំនួញធំ។ ល្អឬក្នុងពាក្យ
 ប្រស្នាអំពីគុជ គឺបុគ្គលដែលទៅទិសខាងជើង ខាងត្បូង ខាងកើត ខាងលិច និងខាងលិច
 ដើម្បីស្វែងរកគុជដែលមានតម្លៃយ៉ាងធំ។ កែវមុក្តាមិនដែលមានសង្ឃឹមថាអ្នកណាអាចចាប់វា
 បាន។ យោងតាមកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រ Cleopatra មានគុជខ្យងដែលមានតម្លៃ 3 លាន
 ដុល្លារ។ ប្រហែលជានៅសម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គុជមិនត្រូវបានគេដឹងច្បាស់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុង
 សម័យព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវ័ក គុជខ្យងគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃឋានៈអ្នកមាន។ គុជគឺមាន
 តម្លៃខ្លាំងណាស់សូម្បីតែកាលពីពេលនោះ។ ល្អឬនិយាយថាពួកគេធ្វើដំណើរដើម្បីយកគុជ
 ធំជាងនិងល្អជាង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងប្រៀបប្រដូចនេះពិពណ៌នាអំពីទិដ្ឋភាព

មួយ ដែលឈ្មួញម្នាក់ដែលកំពុងស្វែងរកគុដបានជួបប្រទះនឹងគុដដ៏មានតម្លៃមួយនៅក្នុង ស្ថានភាពដែលមិននឹកស្មានដល់។ ឈ្មួញម្នាក់នេះ ថ្វីត្បិតតែមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនក៏ដោយ គឺ ជាអ្នកស្វែងរកគុដដែលមានទំហំធំនិងមានតម្លៃជាង។ តើភាពលោភលន់របស់មនុស្សត្រូវបាន ចងនៅទីណា?

រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកែវមុក្តាដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងគឺនេះឯង។ នគរបស់ព្រះគឺមាន តម្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិទៀតទាំងអស់ ហើយមិនអាចដូរយកអ្វីបានឡើយ។ ទោះជាអ្នកណា លក់អ្វីៗទាំងអស់ដែលគេមានដើម្បីទទួលបាននគរបស់ព្រះក៏ដោយ គេនឹងបានវាក្នុងតម្លៃ តិចតួច។ នគរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ ទោះបីជាមិនមាន សញ្ញាខាងក្រៅ ឬសិរីល្អដែលអាចមើលឃើញសម្រាប់មនុស្សក៏ដោយ។ ដូច្នេះ នគរបស់ព្រះ ប្រៀបដូចជាគុដដែលមានតម្លៃលើសអ្នកដទៃទាំងអស់។ នេះគឺដោយសារតែថ្ងៃមួយ មាន មនុស្សដែលបានជួបព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយមានមនុស្សដែលបាន ជួបព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រាលំបាក ដូចពាក្យពោលថា “ព្រោះអ្នកវិនាស ទើបឃើញផ្លូវដើម្បីរស់”។ ប៉ុន្តែការដែលគាត់ស្គាល់ និងបានរកឃើញព្រះគ្រីស្ទនៅកម្រិតខ្ពស់គឺសំខាន់។ តើខ្ញុំអាចផ្លាស់ ប្តូរអ្វីទៅជាអ្វីដែលលើសពីអំណរនិងពរជ័យនៃការជួបព្រះគ្រីស្ទដូចកែវមុក្តាក្នុងលោកិយនេះ? នៅថ្ងៃអាទិត្យ អ្នកផ្សេងទៀតខ្ជាប់ឧបករណ៍នេសាទរបស់ពួកគេ ហើយចេញទៅសមុទ្រ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងទៅព្រះវិហារ? តើមនុស្សនោះនឹងមិនរស់សម្រាប់នគរនៃព្រះ និងសេចក្តី សុចរិតរបស់ទ្រង់ទេ ពេលដែលរស់នៅលើផែនដីដោយសារពរជ័យនៃការជួបនឹងព្រះគ្រីស្ទ? (ម៉ាថាយ ៦:៣៣)។

* រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអូន (ម៉ាថាយ ១៣:៤៧-៥០)

រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអូន គឺស្រដៀងនឹងពាក្យប្រៀបធៀបអំពីស្រូវសាលីនិងស្រងៃ ដែលគេ តែងហៅជាប្រស្នាអំពីកូនភ្លោះ។ មូលដ្ឋានមូលដ្ឋានគឺដូចគ្នា ប៉ុន្តែគោលបំណងគឺខុសគ្នា។ ផ្ទុយទៅនឹងពាក្យប្រៀបធៀបអំពីស្រូវសាលី និងស្រងៃ ប្រស្នាអំពីអូនមិនបង្ហាញពីគម្លាតរវាង ការបើកសម្តែងនៃនគរ និងការជំនុំជំរះឡើយ។ អ្វីដែលប្រស្នានេះបង្ហាញថាអ្នកទាំងពីរបង្ហាញ ខ្លួនជាមួយគ្នា។ ការញែកល្អពីអាក្រក់គឺជាផ្នែកនៃការនេសាទ។ រឿងប្រៀបប្រដូចនេះប្រៀប ធៀបនគរបស់ព្រះទៅនឹងដំណើរការនេសាទទាំងមូល មិនមែនត្រឹមតែការបែកគ្នាទេ។ (១) បោះអូន (២) ប្រមូលត្រីគ្រប់ប្រភេទ (៣) ទាញអូន (៤) រើសអូន (៥) រក្សាអំពើល្អ បោះចោល នូវអំពើអាក្រក់ ទាំងអស់នេះជាសកម្មភាព។ ពណ៌នាអំពីអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ ហើយ បង្ហាញថាកំពុងធ្វើដំណើរមិនត្រឹមតែទៅកាន់អនាគត eschatological ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែម ទាំងមកដល់បច្ចុប្បន្នផងដែរ។ មានវិធីជាច្រើនដើម្បីចាប់ត្រីនៅសម័យព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែ មធ្យោបាយដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុតគឺការប្រើអូន។ កម្ពស់នៃអូននេះគឺប្រហែល 2 ម៉ែត្រនិង ប្រវែងប្រហែល 100 ម៉ែត្រ។ ផ្នែកខាងលើនៃអូនត្រូវបានគាំទ្រដោយផ្នែកដែលធ្វើពីឆ្នុក ហើយ ផ្នែកខាងក្រោមត្រូវបានលិចដោយដែកធ្ងន់ (សំណ) ដើម្បីរក្សាវាឱ្យលិចទឹក។ បន្ទាប់ពីត្រី ដែលចាប់បានក្នុងអូនត្រូវបាននាំចូលមកច្រាំង គេត្រូវបានតម្រៀបតាមការពិពណ៌នាក្នុងរឿង ប្រៀបប្រដូច។ នៅទីនេះ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យជ្រើសរើសត្រូវបានបែងចែកទៅជា "ល្អ" និង "អាក្រក់" ពោលគឺអាចបរិភោគបាន និងមិនអាចបរិភោគបាន។ យើងអាចមើលឃើញពី បច្ចុប្បន្ននិងអនាគតនៃនគរព្រះតាមរយៈការប្រៀបប្រដូចនៃអូនតាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះ យេស៊ូវនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អទាំងបួន។ ព្រះយេស៊ូវអធិប្បាយទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សនៅ មាត់បឹង (ម៉ាកុស 4) ព្រះយេស៊ូវមានពិធីជប់លៀងជាមួយជនជាតិយូដាជាច្រើននៅឆ្នេររបស់ លេវីជាអ្នកទារពន្ធ (ម៉ាកុស 2:15-) ព្រះយេស៊ូវកំពុងមានបន្ទូលជាមួយស្រ្តីអសីលធម៌នៅអ ណ្តូងរបស់យ៉ាកុប (យ៉ូហាន 4) យើង អាចនឹកចាំពីព្រះយេស៊ូវដែលកំពុងនិយាយជាមួយនឹង ស្រ្តីដែលជាប់ក្នុងអំពើធិតក្បត់ (យ៉ូហាន 8)។ ការប្រមូលមនុស្សមកឯព្រះយេស៊ូវគឺជាការ ស្ម័គ្រចិត្ត មិនមែនជាការបង្ខិតបង្ខំទេ ហើយវាគឺជាមធ្យោបាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលនាំទៅ

ដល់នគរព្រះ។ ការសង្កត់ធ្ងន់នៃរឿងប្រៀបប្រដូចនេះគឺនៅលើភាពខុសគ្នា។ ប្រសិនបើអ្នកទៅនេសាទនៅក្នុងសមុទ្រនៅលើទូកនេសាទសមុទ្រនៅសហរដ្ឋអាមេរិកមានត្រីមួយចំនួនដែលអ្នកមិនត្រូវចាប់។ ជាពិសេសប្រវែង។ វាកំណត់ច្បាប់សម្រាប់រដ្ឋនីមួយៗដើម្បីការពារស្តុកត្រី ហើយការបំពានអាចបណ្តាលឱ្យមានការដាក់ពិន័យ និងសូម្បីតែជាប់ពន្ធនាគារ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា សហរដ្ឋអាមេរិក ត្រីឆ្លាមត្រូវបានអនុញ្ញាតត្រឹមតែ 22 អ៊ីញ ឬធំជាងនេះ។

នគរនៃព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈរឿងប្រៀបប្រដូចនៃសំណាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនៃអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ និងអ្នកដែលមិនបានសង្គ្រោះ កូនរបស់ព្រះ និងកូនរបស់អារក្ស ប្រជាជននៃស្ថានសួគ៌ និងព្រលឹងនឹងទៅកាន់នរក។ (១) នគររបស់ព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើភ្នំ សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើភ្នំបង្កើតជាបេះដូងនៃជំនឿ និងជីវិតគ្រីស្ទាន។ ពាក្យទាំងនេះនិយាយអំពីលក្ខណៈប្រាំយ៉ាងដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវគោរព។ (១) នគររបស់ព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវនៅលើភ្នំ សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើភ្នំបង្កើតជាបេះដូងនៃជំនឿ និងជីវិតគ្រីស្ទាន។ ពាក្យទាំងនេះនិយាយអំពីលក្ខណៈប្រាំយ៉ាងដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវគោរព។

* ព្រះពររបស់អ្នកកំសត់វិញ្ញាណ (ម៉ាថាយ ៥:៣)

“មានពរហើយអស់អ្នកដែលមានសេចក្តីកំសត់ខាងឯវិញ្ញាណដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ផងអ្នកទាំងនោះ”

3- Μακαριοι οι Πτωχοι τω Πνευματι οτι αυτων εστιν η βασιλεια των ουρανων

ដំណឹងល្អរបស់លូកានិយាយថា "មានពរហើយអ្នករាល់គ្នាដែលក្រអើយ" (លូកា ៦:២០) ចំណែកដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយនិយាយថា "មានពរហើយអស់អ្នកកំសត់ដែលវិញ្ញាណ" ។ ការបន្ថែមនៃពាក្យវិញ្ញាណនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយ ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីអត្ថន័យជាមូលដ្ឋាននៃពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ពាក្យក្រិកសម្រាប់ភាពក្រីក្រដែលប្រើនៅទីនេះ 'Ptochos' ត្រូវបានគេប្រើសរុបចំនួន 34 ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយពាក្យនេះគឺមកពីកិរិយាស័ព្ទ 'Ptoso' ។ ដើមឡើយ 'Pto Soo' មានន័យថា 'បិទមុខ' មានន័យថា បិទមុខ និងលើកដៃនៅពេលរស់នៅជាអ្នកសុំទាន។ 'Ptokos' មានន័យថាពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើជំនួយពីអ្នកដទៃ ព្រោះគ្មានការងារ គ្មានផ្ទះ និងគ្មានលុយ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពាក្យភាសាហេព្រើរ 'ani' សម្រាប់ 'ptokos' ជាធម្មតាត្រូវបានបកប្រែជា 'ក្រីក្រ' ។ ពាក្យ ani ត្រូវបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីមនុស្សក្រីក្រ ជាមនុស្សទាប និងមនុស្សដែលទុកចិត្តទាំងស្រុងលើព្រះ ដោយសារគាត់គ្មានជំនួយនៅលើផែនដី។ បង្ហាញថាយើងដឹងថាការខ្វះខាតអាចបំពេញបានលុះត្រាតែយើងទុកចិត្តទាំងស្រុងលើព្រះ ហើយប្រគល់ខ្លួនយើងចំពោះទ្រង់។ ព្រះពរសំខាន់ៗទាំងប្រាំបីនៅទីនេះមានសុទ្ធិជំនួយ និងការសន្យា។ «មានពរហើយ អស់អ្នកដែលកំសត់ខាងវិញ្ញាណ» ហើយបន្ទាប់មកសន្យាថា «ដ្បិតគេជានគរស្ថានសួគ៌»។ ដូចគ្នាដែរ ស្ថានសួគ៌គឺជាកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាស្តេចគង់នៅកណ្តាល ហើយពោរពេញដោយព្រះគុណ សិទ្ធិអំណាច និងសិរីល្អដែលមកពីទ្រង់។ ដូច្នេះ ពលរដ្ឋនៅស្ថានសួគ៌គឺជាអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយត្រូវតែគោរពតាមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។

* មានពរហើយអស់អ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ (ម៉ាថាយ ៥:៨)

«មានពរហើយ អ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ដ្បិតគេនឹងឃើញព្រះ»

Μακαριοι οι καθαροι την καρδιαν, διοτι αυτοι θελουσιν ιδει
τον Θεον.

ពាក្យក្រិកសម្រាប់ភាពស្អាតគឺ Katharos ពាក្យនេះប្រើដើម្បីពណ៌នាសម្លៀកបំពាក់
ក៏ស្អាតធៀបនឹងសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់។ ម្យ៉ាងទៀតវាសំដៅលើវត្ថុបរិសុទ្ធភ្នានស្នា
មជានិងមិនលាយជាមួយសារធាតុបរទេស។ វាត្រូវបានគេប្រើផងដែរសម្រាប់ទឹក
ដោះគោនិងស្រាដែលមិនមានទឹកសុទ្ធនិងសម្រាប់លោហធាតុដែលមិនមានលា
យ។ អត្ថន័យជាមូលដ្ឋាននៃ Katharos គឺ "មិនលាយ មិនផ្សំ មិនផ្សំគ្នា" ។ នៅទី
បំផុត ម្ចាស់ចិត្តបែបនេះអាចឃើញព្រះដោយចិត្ត។

* មានពរហើយអស់អ្នកដែលផ្សះផ្សារគេ (ម៉ាថាយ ៥: ៩)

«មានពរហើយអស់អ្នកដែលផ្សះផ្សារគេ ដ្បិតគេនឹងត្រូវហៅថាជាកូនរបស់ព្រះ»

Μακαριοι οι ειρηνοποιοι, διοτι αυτοι θελουσιν ονομασθην υιοι Θεου.

គ្រិស្ដានពិតគឺជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ផ្សះផ្សារគេ ហើយសកម្មក្នុងការបង្កើតសន្តិភាព។ គ្រិស្ដ
បរិស័ទត្រូវមានចិត្តមេត្តា និងមេត្តាចំពោះពិភពលោក និងចំពោះអ្នកដទៃ។ កូរ៉េដែលជា
ប្រទេសបែកជាពីរតែមួយគត់នៅលើពិភពលោកគឺកាន់តែខ្លាំង។ ការធ្វើកូដកម្មទុកជាមុន
ប្រឆាំងនឹងកូរ៉េខាងជើង ឬការលើកឡើងដោយឥតប្រុងប្រយ័ត្ន ដូចជាខ្សែសង្វាក់សម្លាប់ធ្វើ
ឱ្យសង្គ្រាមកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរជាជាងសន្តិភាព។ សង្គ្រាមសម័យទំនើបគឺជាការបំផ្លាញខ្លួនឯងទាំង
អស់នៅពេលដែលវាផ្ទុះឡើង។ អត្ថប្រយោជន៍គួរតែត្រូវបានចងចាំ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គឺជា

មនុស្សម្នាក់ដែលតាំងចិត្តយ៉ាងសកម្មក្នុងការនាំមកនូវការផ្សះផ្សារដោយការសម្របសម្រួល រវាងព្រះ និងមនុស្ស និងរវាងមនុស្ស និងមនុស្ស។ ក្នុងន័យនេះ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គួរតែជា អ្នកបង្កើតសន្តិភាព មិនមែនជាអ្នកបង្កើតបញ្ហានោះទេ។ ពាក្យ eirene ដែលមានន័យថាសន្តិ ភាពបានលេចឡើង 88 ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ពាក្យនេះគឺស្មើនឹងពាក្យហេព្រើរ shalom។ 'Shalom' មានអត្ថន័យសំខាន់ពីរដែលពិពណ៌នាអំពីសុខុមាលភាព ភាពស្ងប់ស្ងាត់ ភាព រុងរឿង និងសុភមង្គល។ សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូប វិសាលគមនេះមានសារៈសំខាន់។ សម្រាប់ជនជាតិយូដា សន្តិភាពគឺជាលក្ខខណ្ឌសម្រាប់សុភមង្គលពេញលេញ និងវិជ្ជមាន។ ទី ពីរ Shalom ពិពណ៌នាអំពីទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សត្រឹមត្រូវ។ វាពិពណ៌នាអំពីភាពស្និទ្ធស្នាល ការរួបរួម និងសុច្ឆន្ទៈដែលមិនមានការរំខានរវាងមនុស្ស និងមនុស្ស។ យ៉ាងណាមិញ ពាក្យ សន្តិភាពជាភាសាហេព្រើរមិនដែលមានន័យអវិជ្ជមានទេ។ ព្រះនេះមិនមែនជាអ្នកស្រឡាញ់ ភាពផ្សះផ្សារទេ តែជាអ្នកធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខសាន្ត។

* មានពរហើយអស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយព្រោះសេចក្តីសុចរិត(ម៉ាថាយ ៥:១០- ១២)

មានពរហើយអស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយព្រោះសេចក្តីសុចរិតដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ ជារបស់ផងអ្នកទាំងនោះ។ អ្នករាល់គ្នាមានពរក្នុងកាលដែលគេជេរបៀតបៀនហើយនិយាយ បង្ខំសគ្រប់ទាំងសេចក្តី អាក្រក់ពីអ្នករាល់គ្នាដោយព្រោះខ្ញុំ។

Μακάριοι οἱ διεδωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης • ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. 11- Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν, καὶ εἰπωσιν Πᾶν Πονηρὸν ῥῆμα κα' ὑμῶν

ψευδόμενοι, ἔνεκεν ἐμοῦ. 12- Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι

ὁ μισθὸς ὑμῶν Πολλὸς ἐν τοῖς οὐρανοῖς οὕτως γὰρ ἐδίωξαν τοὺς
Προφῆτας τοὺς Πρὸ ὑμῶν.

នៅទីនេះ 'សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសុចរិត' (ἐνεκεν δικαιοσύνης)
អាចត្រូវបានបកប្រែជា"ដោយសារតែសេចក្តីសុចរិត"។អ្នកដែលត្រូវបានបៀត
បៀន (οἱ δεδιωγμένοι) គឺជាអ្នកដែលបានស្វ័យការបៀតបៀន។ មានន័យថា
ពេលមានការបៀតបៀនមកលើពួកគេពួកគេស្ម័គ្រចិត្តចុះចូល។
ដូច្នេះតើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៅទីនេះ?វាគឺជាការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដើម្បីជាប្រយោជន៍
នៃដំណឹងល្អ ។ បុព្វបុរសនៃជំនឿរបស់យើងដែលត្រូវបានគេបៀតបៀននិងធ្វើ
ទុក្ខរកម្មសម្រាប់ដំណឹងល្អក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រគ្រីស្ទានអតីតកាលគឺជាកញ្ចក់ដ៏ល្អ
សម្រាប់យើង។នៅកន្លែងជាច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះអម្ចាស់ដែលលើកទឹកចិត្តដល់រូបភាពនៃគ្រីស្ទបរិស័ទដែលកំពុងត្រូវបាន
បៀតបៀនដោយសារភាពសុចរិត។

« ឯអស់អ្នកណាដែលចង់រស់ ដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះនឹងត្រូវមាន
សេចក្តីបៀតបៀនដែរ» (ដើម្បីថេទី២ ៣:១២)។

«តែឥឡូវនេះ ក៏ដូចជាកាលពីដើម ដ្បិតកូនដែលកើតតាមសាច់ឈាម បានធ្វើទុក្ខដល់កូន
ដែលកើតតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ» (កាឡាទី ៤: ២៩)។

«ដោយបានរាប់សេចក្តីជំនឿលដែលគេតិះដៀលដល់ព្រះគ្រីស្ទទុកជាទ្រព្យសម្បត្តិប្រសើរជាង
អស់ទាំងរបស់ថ្លៃវិសេសនៅស្រុកអេស៊ីធូ ដ្បិតលោកសំឡឹងចំទៅឯរង្វាន់វិញ » (ហេព្រើរ ១១:
២៦)។

«ដូច្នេះ ដែលមានស្ថាបនា១ហ្វូងធំម៉្លេះ នៅព័ទ្ធជុំវិញយើង នោះត្រូវឲ្យយើងចោលអស់ទាំង
បន្ទុក នឹងអំពើបាប ដែលរុំយើងជុំវិញជាងាយម៉្លេះនោះចេញ ហើយត្រូវរត់ក្នុងទីប្រណាំង ដែល
នៅមុខយើង ដោយអំណត់ ទាំងរំពឹងមើលដល់ព្រះយេស៊ូវដ៏ជាមេផ្តើម ហើយជាមេសំរេច
សេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដែលទ្រង់បានរងទ្រាំនៅឈឺឆ្កាង ទាំងមើលងាយចំពោះសេចក្តី
អាម៉ាស់ខ្មាសនោះ ឲ្យតែបានសេចក្តីអំណរដែលនៅចំពោះទ្រង់ រួចទ្រង់ក៏គង់ខាងស្តាំបណ្តឹង
នៃព្រះ» (ហេព្រើរ ១២:១-២)។

ហេតុផលទាំងអស់ខាងលើគឺដោយសារតែដំណឹងល្អ។ តាមរបៀបនេះ ខ្លឹមសារនៃជីវិតរបស់
គ្រីស្ទបរិស័ទដែលកាន់កាប់នគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែរកឃើញថាជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមាន
ភាពចាស់ទុំ សូម្បីតែនៅក្នុងទុក្ខលំបាកដែលព្រះអម្ចាស់បានទទួល ដូចជាការបៀតបៀន ការ
ទុក្ខបុគ្គល និងការលំបាក និងការបៀតបៀនរបស់បុព្វបុរសដែល បានទៅមុន។ ព្រះអម្ចាស់
មានព្រះបន្ទូលថា នេះជាព្រះពររបស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយសារតែសេចក្តីសុចរិត
ជាព្រះពររបស់អ្នកជឿ។

[ការបង្រៀនរបស់សាស្ត្រាចារ្យ 3]

កូនស្រីទាំង៥របស់សូដិហាត (ជនគណនា 26: 29-34)
--

ដោយ លោកស្រីបណ្ឌិត Grace Oh
 លោកបណ្ឌិត Grace Oh មានសញ្ញាបត្រ Ph. D. នៃការអប់រំគ្រីស្ទាន
 និងផ្នែកគន្លឹក្នុងព្រះវិហារ MA

មិនមែននៅសតវត្សរ៍ទី 21 ទេ ប៉ុន្តែ 3500 មុនឆ្នាំ អ្នកដែលជាកំពូលក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល គឺ ជារឿងរបស់ស្រ្តីក្លាហានដែលបានចូលរួមក្នុងការចែករំលែកទឹកដីនៅចំពោះមុខលោកម៉ូសេ និងអេលីស៊ែរ តាមច្រកចូលនៃត្រសាលប្រជុំ។ ខ្ញុំចង់ចែករំលែករឿងនេះជាមួយអ្នកទាំងអស់ គ្នានៅក្នុង WLS។

ដើម្បីយល់ពីរឿងនេះ ចាំបាច់ត្រូវសង្ខេបដោយពិនិត្យមើលថា ហេតុអ្វីបានជាវាមកដល់ស្ថាន ភាពនេះ តាមរយៈសិក្សាពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែល។

ព្រះបានបង្កើតអ្នកស្នងមរតករបស់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងអ៊ីសម៉ាអែល ប៉ុន្តែអ៊ីសាកដែលត្រូវនាំ បានមកកាន់ពិភពលោកតាមរយៈសារ៉ាគឺជាមរតកតែមួយគត់ដែលត្រូវបានតែងតាំង។ កូន របស់អ៊ីសាកជាកូនភ្លោះ គឺយ៉ាកុប និងអេសាវ។ រវាងកូនប្រុសទាំងពីរ កូនប្រុសពៅ យ៉ាកុប ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិទទួលមរតកពីឪពុកគាត់។ ហើយតើយ៉ាកុបមានកូនប៉ុន្មាន? ដប់បី តែយើង គិតថាមានត្រឹមតែដប់ពីរប៉ុណ្ណោះ។ យើងជឿដោយសារកូនយ៉ាកុប ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានក្លាយជាកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរ ។ លើសពីនេះ យ៉ាកុបមានកូនស្រីដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់ម្នាក់ ឈ្មោះ ឌីណា។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ឌីណាត្រូវបានកូនប្រុសរបស់គ្រូរបស់ស៊ីតែមចាប់រំលោភ ហើយមិនមានរឿងបន្តបន្ទាប់ពីនោះទេ។ ហើយប្រវត្តិរបស់អ៊ីស្រាអែលក្លាយជារឿងនៃ កុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរ និងប្រវត្តិរបស់មនុស្សទាំងនេះបន្តទៀត។

នៅក្នុងសៀវភៅជនគណនា និយាយអំពីការចាកចេញរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និង 40 ឆ្នាំនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងទីរោងចក្រហោស្ថាននៅតាមផ្លូវទៅកាន់ទឹកដីកាណាន។ វិធីពីរយ៉ាងនៃការសង្កេតមើលសៀវភៅជនគណនាជាពីរផ្នែកនោះគឺ កំណត់ត្រាពីរដងនៃជំរឿន។

ជំរឿនទីមួយរាប់ពីការចាកចេញពីទីរហោស្ថានស៊ីណាយ (ជនគណនា១)

ជំរឿនទីពីរត្រូវបានវាស់វែងបន្ទាប់ពីចំនួនទីមួយនៃការស្លាប់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

(ជនគណនា 26:64)

តាមរយៈសេខក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅទីរហោស្ថានក្បែរទន្លេយ៉ារដាន់នៅតំបន់វាលទំនាបនៃប្រទេសម៉ូអាប។ (ជនគណនា 26) ។

គោលបំណងនៃជំរឿនលើកទីពីរគឺដើម្បីរៀបចំជំនាន់និក្ខមន៍ទីពីរសម្រាប់ការដណ្តើមយកទឹកដីកាណាន («ដែលអាចទៅច្បាំង» ជនគណនា ២៦:២) ហើយក៏ដើម្បីចែកមរតកផងដែរ («ក្នុងចំណោមទឹកដីទាំងនេះ នឹងត្រូវបែងចែកជាមរតកតាមចំនួនឈ្មោះ។ ចំពោះកុលសម្ព័ន្ធជំនួយអ្នកត្រូវប្រគល់មរតកដ៏ធំមួយ ហើយកុលសម្ព័ន្ធតូចមួយ អ្នកនឹងប្រគល់មរតកតូចមួយ»។

សៀវភៅជនគណនាអាចបែងចែកជាពីរផ្នែក ចាប់ពីជំពូកទី 1 ដល់ជំពូកទី 25 ជា

'ការបរាជ័យនៃជំនាន់ទីមួយ' និង ជំពូកទី 26 ដល់ 36 ជា 'ការរំពឹងទុកនៃជំនាន់ទីពីរ' ។

ក្នុងអំឡុងជំរឿនដំបូង កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមត្រូវបានកត់ទុកនៅចំពោះមុខម៉ាណាសេ។ នៅក្នុងជំរឿនទីពីរ កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេត្រូវបានកត់ត្រាជាលើកដំបូង (ជនគណនា 26) ។ នេះអាចមើលឃើញពីការពិតដែលថាចំនួនកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេបានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងជាងចំនួនកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត (ដោយ 25,500 បន្ថែមទៀត)។

ហេតុអ្វីបានជារឿងកូនស្រីរបស់ស្លូធិហាតបានបន្តនៅជំពូកទី 27?

នៅក្នុងជំរឿនលើកទីពីរ ពេលរាប់កូនចៅកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ កូនស្រីរបស់ស្លូធិហាត ត្រូវបានរាប់បញ្ចូល។

"កូនប្រុសរបស់ហេតើរ ស្លូធិហាតគ្មានកូនប្រុសទេ មានតែកូនស្រីប៉ុណ្ណោះ" (ជនគណនា 26:33) ហើយរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេបានបន្តនៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់គឺ 27។

មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសេឡូដែហាត

ជាកូនរបស់ម៉ាណាសេដែលមិនមានកូនប្រុសក្រៅពីកូនស្រី។ តើមនុស្សជំនាន់ថ្មីមានការព្រួយបារម្ភអ្វីចំពោះកូនស្រីរបស់ស្លូធិហាត?

1. សំណើពីកូនស្រីរបស់លោក ស្ទូឌីហាត(ជនគណនា 27:1-11)

ក្នុងសៀវភៅជនគណនា ២៦ “ឯពួកកូនស្រីស្ទូឌីហាត ដែលជាកូនហេតើរៗ ជាកូនកាឡាតៗ ជាកូនម៉ាគាវៗ ជាកូនម៉ាន៉ាសេ ក្នុងពួកគ្រូម៉ាន៉ាសេ ដែលគេជាកូនចៅយ៉ូសែប។ ៖ គឺម៉ាសឡា ១ លូហា ១ ហុកឡា ១ មីលកា ១ និងជើសា ១”។ គេក៏នាំគ្នាចូលមកឈរនៅចំពោះមុខម៉ូសេ និងអេលាសារដ៏ជាសង្ឃ ហើយនៅមុខអស់អ្នក ដែលជាកំពូល លើពួកជំនុំ ត្រង់មាត់ទ្វារ ត្រសាលជំនុំ ដើម្បីសុំសិទ្ធិទទួលមតិករបស់ពួកគេ។

ពួកគេបានអះអាងថាឪពុករបស់ពួកគេបានស្លាប់ក្នុងទីរហោស្ថាន ប៉ុន្តែការស្លាប់របស់គាត់មិនពាក់ព័ន្ធនឹងអំពើបាបរបស់លោកគូរទេ។ គូរបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងឋានានុក្រម ដែលកំណត់ដោយព្រះ និងនៅក្នុងសៀវភៅជនគណនាក្នុងជំពូកទី

16 គូរបាននាំមកនូវការវិនិច្ឆ័យ និងការបំផ្លាញដល់ខ្លួនគាត់

ដោយការប្រកួតប្រជែងប្រឆាំងនឹងសង្ឃអ៊ីរ៉េន។ វាច្បាស់ណាស់បានថា ផ្ដិតយកអំពើបាបរបស់គូរទៅក្នុងការយល់ដឹងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ លើសពីនេះ ពួកគេបានដឹងថាអស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះនឹងបាត់បង់សិទ្ធិទទួលមរតក។

កូនស្រីទាំងនេះបានប្រាប់ថាការស្លាប់របស់ឪពុកពួកគេគឺមិនពាក់ព័ន្ធទាំងស្រុងទៅនឹងអំពើបាបរបស់គូរហើយថាពួកគេក៏មានសិទ្ធិទទួលបានមរតកដូចអ្នកដទៃដែរ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានបញ្ជាក់ថា ឪពុករបស់ពួកគេបានស្លាប់ទៅ ដោយបន្ទុកទុកតែកូនស្រីតែគ្មានកូនប្រុស។ កាលនោះជារឿងធម្មតាក្នុងវប្បធម៌របស់គេដែលចែកមរតកដល់តែកូនប្រុសប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីនេះកូនស្រី ជំនួសទទួលមរតក ទ្រព្យសម្បត្តិមួយចំណែកត្រូវបានផ្តល់ជាបណ្ណាការតាមលក្ខខណ្ឌសេដ្ឋកិច្ចរបស់ពួកគេនៅពេលពួកគេរៀបការ (លោកុប្បត្តិ ២៩:២៤, ចៅហ្វាយ ១:១៣-១៥; ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៩:១៦)។

មិនមានករណីដែលកូនស្រីត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិមរតកទេ។ កូនស្រីរបស់ស្ទូឌីហាត បានចង្អុលបង្ហាញពីបញ្ហានៃច្បាប់ទាំងនេះ។ វាត្រូវបានជជែកថាជាទ្រឹស្តីសមហេតុផល

និងសមហេតុផល។ បើមិនបានទទួលមរតកដោយសារគ្មានកូនប្រុសក្នុងគ្រួសារទេ គេបានម្តុ
ខ្លាចឈ្មោះឪពុកបាត់ពីគ្រួសារ។ ដូច្នេះដើម្បីរក្សាឈ្មោះឪពុកក្នុងមរតក កូនស្រីសុំសិទ្ធិ
ក្នុងការទទួលមរតក។

រឿងនេះមិនមែនជារឿងសម័យទំនើបទេ ប៉ុន្តែជារឿងចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែល
អភិរក្សនិយម។ ពួកគេត្រូវបានប្រាប់ថា “ស្ត្រីគួរនៅស្ងៀម” ម៉ូសេជាបុរស ហើយស្ត្រីនៅសម័យ
នោះអាចហ៊ានឈរនៅមាត់ទ្វារត្រសាលប្រជុំ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានឮការត្អូញត្អែរអំពីសិទ្ធិរបស់កូនស្រីដែលមានជំនឿនៅចំពោះព្រះ
ការយល់ឃើញរបស់ម៉ូសេមិនដូចបុរសដទៃទៀតទេ។

ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងសំណើទាំងនេះ ម៉ូសេបានទទួលស្គាល់បញ្ហានេះ ហើយបានអធិស្ឋានទៅ
ព្រះ។ ព្រះក៏បានទទួលស្គាល់ការទាមទាររបស់ពួកគេដោយត្រឹមត្រូវថា៖ «ពួកកូនស្រីស្វាមីហា
តបាននិយាយត្រូវ ដូច្នេះត្រូវចែកឲ្យគេមានកេរអាករនៅជាមួយនឹងពួកបងប្អូនរបស់ឪពុកគេ
ផង ត្រូវឲ្យគេបានមរដករបស់ឪពុកគេចុះ» (ជនគណនា ២៧:៧) ព្រះបានកំណត់ការសម្រេច
លើមរតកជាថ្មី ។ ហើយប្រសិនបើឪពុករបស់គាត់គ្មានកូនប្រុសទេ នោះមរតករបស់គាត់នឹង
ត្រូវប្រគល់ឱ្យកូនស្រីបងប្អូនសាច់ញាតិជិតបំផុតនៃត្រកូលរបស់គាត់។ (ជនគណនា ២៧:១១)
។ តើព្រះដែលព្រមតាមសំណើរបស់កូនស្រី ចំពោះម៉ូសេគឺអស្ចារ្យយ៉ាងណា?

ឧទាហរណ៍) អេលីម៉ាឡើកនៅស្រុកម៉ូអាប និងភរិយារបស់គាត់ ណាអូមីរឿងរបស់បុរសពីរ
នាក់ Mahlon-Orpah, Chilion-Ruth (នាងរស់ 4:11) ចោទិយកថា ច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ (ចោទិ
យកថា ២៥:៥-១០)

1 ឈ្មោះបន្ត - ការរៀបចំផ្ទះ

2 ការការពារស្ត្រីមេម៉ាយ

3 ការទប់ស្កាត់ការរៀបការជាមួយជនបរទេស

កូនស្រីទាំងនេះបានទៅស្រុកកាណានដើម្បីពិភាក្សាអំពីបញ្ហាអនាគត។ ដូច្នេះ ម៉ូសេភ្ញាក់
ផ្អើល។ «ផ្តល់ឱ្យយើងនូវដីរបស់យើងនៅពេលដែលយើងបែងចែកទឹកដីនៅអនាគត»

សូម្បីតែបុរសមិនក្លាហានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនិយាយអំពីប្រធានបទនេះប៉ុន្តែម៉ូសេត្រូវបានជំរុញ
ដោយការយល់ដឹងនាពេលអនាគតរបស់ពួកគេ។

មានបទគម្ពីរមួយដែលស្រដៀងនឹងជំនឿរបស់កូនស្រីទាំងនេះ។ គឺជាខគម្ពីរដែលគេស្គាល់
យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ហេប្រើរ ១១:១ «រីឯសេចក្តីជំនឿ នោះគឺជាចិត្តដែលដឹងជាក់ថានឹងបាន
ដូចសង្ឃឹម ជាសំគាល់ពីការដែលមើលមិនឃើញ» យើងគួរតែជឿ ហើយធ្វើដោយការធានានូវ
អ្វីដែលយើងសង្ឃឹម ហើយគិតថាយើងមានរួចហើយកាន់កាប់វត្ថុដែលយើងមិនបានឃើញ។
នេះហៅថាជំនឿ។

ការងារនេះពិតជាអស្ចារ្យទាំងអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល។ មិនមែនជាកូនប្រុសទេ ប៉ុន្តែក្នុង
នាមជាកូនស្រី ការទទួលបានសិទ្ធិទទួលមរតករបស់គ្រួសារគឺគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើល។ នេះគឺជាជំនឿ
និងទំនុកចិត្តរបស់កូនស្រីស្វាមីហាតនៅក្នុងទឹកដីសន្យា។

ពួកគេមិនត្រឹមតែជឿថាព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានដីដល់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែពួកគេក៏បានបង្ហា
ញពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាននិងការរៀបចំទុកជាមុនផងដែរដែលពួកគេបានជឿរួចហើយលើការ
សម្រេចនៃការរៀបចំ។ មុនពេលពួកគេចូលទៅស្រុកកាណាន មុននឹងដឹងថាទឹកដីណាដែល
ពួកគេនឹងមាន ការមានជំនឿបែបនេះគឺជាអ្វីដែលយើងទាំងអស់គ្នាគួរមាន។ ដោយសារពួកគេ
មានបំណងសុចរិតដើម្បីរក្សាឈ្មោះរបស់ឪពុកនៅក្នុងស្រុក ព្រះបានផ្តល់សេចក្តីត្រូវការរបស់
ពួកគេ។ ជំនឿរបស់ពួកគេក៏ផ្ទុយពីជំនាន់ទីមួយនៃនិក្ខមនំដែលមិនជឿ ដែលបានស្លាប់ក្នុង
ទីរហោស្ថាន ដោយអ្វីទាំងនឹងព្រះថា ពួកគេនឹងមិនបានទឹកដីទេ (ជនគណនា ១៣-
១៤)។

បន្ទាប់ពីជំរឿនលើកទីពីរ រឿងរបស់កូនស្រីស្វាមីហាតត្រូវបានកត់ត្រា។

2. សំណើរបស់កូនស្រីស្វាមីហាត (ជនគណនា 36:1-13)

កូនចៅម្នាក់ពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ជាកុលសម្ព័ន្ធកាឡាតមកចំពោះមុខម៉ូសេ និងព្រួយកោនៃ
សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ហើយបានចោទជាសំណួរ។ ពួកគេគិតថាសំណើរបស់កូនស្រីស្វាមីហាត

ជាបញ្ហាធំមួយ បើពួកគេរៀបការជាមួយកុលសម្ព័ន្ធផ្សេង មរតកអាចនឹងត្រូវផ្លាស់ទៅ
កុលសម្ព័ន្ធមួយទៀត ដែលកាត់មរតកនៃកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ។ Jubilee (ឆ្នាំដែលព្រះជា
ម្ចាស់តាំងលំនៅពីដើមដើម្បីរក្សាម្តងទៀតដោយប្រគល់ដីដែលបានលក់រៀងរាល់ 50 ឆ្នាំទៅ
ម្ចាស់ដើមវិញ, កំណត់សម្គាល់: លេវីវីនីយ 25) ទោះបីជាមរតកនឹងត្រលប់មកវិញក៏ដោយក៏
បញ្ហានៃមរតករបស់កូនស្រី នឹងត្រូវបានកាត់បន្ថយច្រើន។

ព្រះបានទទួលស្គាល់បញ្ហារបស់កូនស្រីៗ និងភាពស្របច្បាប់របស់ពួកគេ ហើយបានបំពេញ
បន្ថែមនូវបញ្ញត្តិនៃមរតកដែលមានចែងក្នុងជនគណនា 27។ កូនស្រីរបស់ ស្វ័យហាត ត្រូវបាន
ផ្តល់ឱ្យដោយសេរីដើម្បីរៀបការ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែកុលសម្ព័ន្ធរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ហើយអនុវត្តវិ
ន័យដូចគ្នាចំពោះទាំងអស់គ្នា។ កូនស្រីដែលបានទទួលមរតក។ គោលបំណងរបស់ពួកគេគឺ
ដើម្បីរក្សាមរតករបស់ពួកគេក្នុងកុលសម្ព័ន្ធតែមួយ៖ «ហើយគ្រប់ទាំងកូនស្រីណា ដែលស៊ី
មរដកក្នុងពូជអំបូរនៃពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលណាមួយ នោះត្រូវតែយកប្តីក្នុងគ្រួសាររបស់ពូជ
អំបូរនៃពួកពូជយុកោខ្លួន ដើម្បីឲ្យពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល បានស៊ីមរដករបស់ពួកពូជយុកោគេរៀង
ខ្លួន» (ជនគណនា ៣៦:៨-៩)។

កិច្ចការរបស់កូនស្រីស្វ័យហាតនៃការដណ្តើមយកទឹកដីបានបញ្ចប់ដោយក្តីសង្ឃឹម និងសារ
វិជ្ជមាន។ មនុស្សជំនាន់ថ្មីបានបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់ព្រះតាមសៀវភៅជនគណនា មិនដូច
ជំនាន់នៅទីរហោស្ថានឡើយ។ «នោះពួកកូនស្រីស្វ័យហាត ក៏ធ្វើដូចជាព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់
មកម៉ូសេ ដ្បិតម៉ូសេ ធ្វើសា ហុកឡា មីលកា និងណូហា ជាកូនស្រីរបស់ស្វ័យហាត គេបាន
យកប្តីក្នុងពូជបងប្អូនរបស់ឪពុកគេគ្រប់គ្នា គេបានយកប្តីចូលជាតិក្នុងគ្រួសារពួកកូនចៅ
ម៉ាន៉ាសេ ជាកូនយ៉ូសែប ហើយមរដករបស់គេ ក៏បាននៅជាប់ ក្នុងពូជអំបូររបស់គ្រូឪពុកគេត
ទៅ» (ជនគណនា ៣៦:១០-១២)។

ពួកគេមិនទាន់បានបោះជើងនៅ

ស្រុកកាណាននៅឡើយទេខណៈពេលនៅទីរហោស្ថាននៅឡើយ ប៉ុន្តែមានជំនឿលើទឹក
ដីនោះ នេះហៅថាជំនឿ។ វាគឺជាភាពក្លាហានរបស់ពួកគេក្នុងការស្នើសុំការរៀបចំនេះ។

លក្ខណៈនៃដំណើរការបង្កើតច្បាប់របស់ព្រះបង្ហាញពីរបៀបដែលការផ្លាស់ប្តូរបានអនុវត្តតាមរយៈអន្តរកម្ម និងការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា។ វារំលឹកយើងថា ព្រះបានកំណត់ច្បាប់សម្រាប់ការពេញចិត្តរបស់មនុស្ស។ វាក្យប្រពៃណីស្របតាមការស្នើសុំ និងតម្រូវការ។

ម៉ូសេ នៅគ្រាដំបូងមួយ មិនត្រូវបានចងក្លាប់ដោយប្រពៃណី ឬទំនៀមទម្លាប់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយបើកចិត្តទូលាយ គាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយដឹកនាំផ្លូវថ្មីមួយ។ បញ្ហាទាំងនេះដែលបង្កឡើង និងការទទួលយកជាវិជ្ជមានបានក្លាយជាប្រភពនៃការផ្លាស់ប្តូរ និងអភិវឌ្ឍសហគមន៍ទាំងមូល ក៏ដូចជាបុគ្គលផងដែរ។

តើយើងគួររៀនប៉ុន្មានទៀតពីម៉ូសេ ដែលបានប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះ ហើយក៏បានលើកសំណើទៅព្រះដែរ ពេលត្រូវការជាបន្ទាន់?

3. ការបំពេញតាមសំណើរបស់កូនស្រីស្លូធីហាត(យ៉ូស្វេ ១៧:៣-៦)

សៀវភៅយ៉ូស្វេមានរឿងដ៏ល្អមួយអំពីកូនស្រីរបស់ស្លូធីហាតដែលបង្កើតផលផ្លែ។

ការរង្វេងក្នុងទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល ៤០ឆ្នាំ ពិបាកនឹងកាន់កាប់ទឹកដីណាស់។

ក្នុងយ៉ូស្វេ យើងអាចឃើញថាលេខដែលរាប់ក្នុងសៀវភៅជនគណនា 26 គឺជាលេខតែមួយគត់ដែលចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្យា។

នៅក្នុងច្បាប់របស់អ៊ីស្រាអែលនៅពេលនោះ លោកម៉ូសេត្រូវបានព្រះប្រកាសថា មានតែបុរសប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានទឹកដីកាលាន។

យើងឃើញទិដ្ឋភាពដ៏រំភើបនៃការដណ្តើមយក និងបែងចែកទឹកដី។ ជាពិសេសនៅក្នុង

សៀវភៅយ៉ូស្វេ 17 នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធនៃមរតករបស់ម៉ាណាសេមិនត្រូវបានបែងចែកដល់កូនស្រីរបស់ស្លូធីហាត។ ពួកគេមិនដែលខកចិត្តនឹងការមិនត្រូវបានគេគិតគូរនោះទេ។

ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេមិនដែលអ្វិរទាំឡើយ ប៉ុន្តែម្តងទៀត ពួកគេបានមកឯសង្ឃរេឡាសារ និងលោកយ៉ូស្វេ ជាកូនរបស់លោកនុន និងប្រជាជន ដើម្បីសុំមរតកដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

«តាមព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេបានប្រគល់មរតកដល់គេក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់ ឪពុកគេ» (យ៉ូស្វ ១៧:៤៦) ។ យើងអាចមើលឃើញពីខគម្ពីរនេះថា ព្រះជាព្រះដែលបំពេញ តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះយើង។ យើងអាចធ្វើជាសាក្សីថា កូនស្រីរបស់ស្លូធិហាតបាន ទទួលសិទ្ធិក្នុងការទទួលមរតករួមជាមួយនឹងបុរសដោយធ្វើការស្នើសុំពីព្រះដោយមានជំនឿ ថាព្រះនឹងប្រទានដល់ពួកគេនូវទឹកដីសន្យា។ នៅទីបំផុតព្រះបានទទួលយកពួកគេ។ សំណើ របស់ពួកគេបានក្លាយជាច្បាប់មុន និងពិសេស។

ពួកគេជាស្រ្តីក្នុងព្រះគម្ពីរដែលជាទីបន្ទាល់ដ៏ល្អនៅក្នុងយ៉ូស្វដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ ដោយធ្វើ ឱ្យព្រះបំពេញតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។

ii. មេរៀនមកកាន់យើង

ទីមួយ នៅពេលកូនស្រីរបស់ស្លូធិហាតបានសុំសិទ្ធិរបស់ពួកគេ បានចែងថា៖ «នោះម៉ូសេក៏នាំ យករឿងគេ ទៅទូលដល់ព្រះយេហូវ៉ា»។ (ជនគណនា ២៧:៥)។ លោកម៉ូសេជាម្ចាស់នៃក្រឹត្យ វិន័យ ត្រូវទូលសួរព្រះយេហូវ៉ាដោយផ្ទាល់ក្នុងរឿងនេះ ដោយមិនដឹងថាតើព្រះបន្ទូលត្រូវ អនុវត្តតាមទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេដោយរបៀបណា។

បើយើងជួបបញ្ហា យើងគួរទៅចំពោះព្រះរបស់យើង។ ជំនួសឱ្យការស្វែងរក

និងពឹងផ្អែកលើជំនួយរបស់មនុស្ស ចូរយើងពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយមកនៅចំពោះទ្រង់។

(1) ព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងពីរបៀបដែលច្បាប់របស់ព្រះត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដោយបង្ហាញដំណើរការនៃរបៀបដែលច្បាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះ។វាបានបង្ហា ញក្នុងករណីជាច្រើនដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគិតគូរពីតម្រូវការជាក់ស្តែងរបស់ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល ទោះបីជាក្នុងករណីខ្លះ ពួកគេត្រូវបានបញ្ជូនដោយផ្ទាល់ពីខាងលើក៏ដោយ។(2)

(2) ព្រះស្តាប់ការស្នើសុំសមហេតុផល និងប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ

ហើយការសម្រេចរបស់ទ្រង់គឺសុចរិត និងយុត្តិធម៌ និងដំណើរការជាមួយនឹងគោលការណ៍ និងស្តង់ដារច្បាស់លាស់។

ផ្លូវរបស់ព្រះគឺជាគំរូនៃរបៀបដែលយើងទាំងអស់គ្នាគួរដោះស្រាយបញ្ហា។

3. ម៉ូសេបានសួរព្រះពីអ្វីដែលគាត់មិនដឹង។ យើងគួរត្រូវបានបង្រៀនដោយបន្ទាបខ្លួនបន្ថែមទៀត ពេលយើងរៀនព្រះបន្ទូល។

វាបង្រៀនយើងថា យើងគួរអនុវត្តព្រះបន្ទូលដោយប្រយ័ត្នប្រយែងជាងមុន ជាមួយនឹងការពិចារណាយ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ យើងត្រូវសួរខ្លួនយើងថា តើគោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណនៃគម្ពីរត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងណាចំពោះជីវិតរបស់យើង។ វាក៏ចាំបាច់ផងដែរសម្រាប់ពួកយើងក្នុងការធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីពិភាក្សា លើកទឹកចិត្ត និងអនុវត្តវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។

ទីពីរយើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់អំពីរបៀបដែលព្រះបានដោះស្រាយជាមួយកូនស្រីៗនៃរឿងរបស់ស្លូធិហាតដោយបង្ហាញការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ។ ទឹកដីនៃការសន្យាគឺជាទឹកដីដែលពោរពេញដោយក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់អ្នកដែលមិនមានឯកសិទ្ធិត្រូវបានការពារ។

យើងមានទំនោរចង់បំភ្លេចរឿងដែលមិនមែនជាកិច្ចការរបស់យើងប៉ុន្តែព្រះចង់ចាំវា។ នៅសម័យលោកម៉ូសេ លោកយ៉ូស្វេ និងសង្ឃអេឡាសារបានដឹងថា កូនស្រីរបស់ស្លូធិហាតនឹងត្រូវបានទទួលមរតកតាមការសន្យា ប៉ុន្តែពេលវេលាកន្លងផុតទៅ ពួកគេភ្លេច។ មនុស្សភ្លេចប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាគួរតែដឹងថាព្រះមិនដែលភ្លេចឡើយ។ យើងត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះមិនដែលបោះបង់យើងឡើយ។ មនុស្សធ្វើឲ្យយើងខកចិត្ត ប៉ុន្តែព្រះមិនដែលធ្វើឲ្យយើងខកចិត្តឡើយ។ ចូរយើងកុំខកចិត្តក្នុងជីវិតទោះបីឈឺចាប់ចូរមកនៅចំពោះព្រះរបស់យើងជាមួយនឹងជំនឿថាទ្រង់មិនដែលភ្លេចអំពីយើងឡើយ។

ទឹកដីកាណានត្រូវបានរំពឹងថាជាទឹកដីនៃយុត្តិធម៌ដែលធានាសិទ្ធិសូម្បីតែអ្នកទន់ខ្សោយក៏ដោយ។ យើងត្រូវតែរស់នៅជាមួយនឹងស្មារតីនេះនៅក្នុងចិត្ត។ ក្នុងនាមយើងជាគ្រីស្ទាន វាសំខាន់

ណាស់ក្នុងការធានាសិទ្ធិរបស់អ្នកទន់ខ្សោយត្រូវបានការពារ ដែលបុរសនិងស្រ្តីមានភាពស្មើគ្នា ហើយយុត្តិធម៌ត្រូវបានបង្ហាញក្នុងសង្គមរបស់យើង។

ទីបី រឿងកូនស្រីទាំងនេះបង្ហាញពីការចុះសម្រុងគ្នាទៅនឹងបទគម្ពីរថា « ចូរសុំ នោះនឹងបានប្រទានដល់អ្នក » (ម៉ាថាយ 7:7) ហើយ « បើយើងទូលសូមអ្វីតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងស្តាប់យើង » (យ៉ូហាន ទី1 5:14)។

កូនស្រីរបស់ស្វាមីហាតបានសុំអ្វីដែលពួកគេចង់បាន។ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលសុំដោយសេចក្តីជំនឿដោយផ្អែកលើពាក្យថាទឹកដីសន្យានឹងត្រូវបានប្រទានឱ្យ។ យើងក៏ត្រូវរៀនពីភាពត្រូវគ្នាទាំងក្នុងការអធិស្ឋាន និងក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ។ យើងត្រូវតែស្វែងរកដោយក្លាហាន នូវអ្វីដែលយើងចង់បាន។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងចាំថា យើងត្រូវតែស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។

ស្ថានភាពលំបាកបានក្លាយជាព្រះពរ។ កូនស្រីទាំងប្រាំនាក់របស់ ស្វាមីហាត ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាកូនប្រុស ហើយទទួលបានចំណែកប្រាំ។ ដើមឡើយ កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសនៅត្រើយខាងកើតនៃទន្លេយ៉ាដាន់ត្រូវបានបែងចែកទៅជាប្រាំមួយចំណែក ប៉ុន្តែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជាដប់ចំណែកដោយសារតែកូនស្រីរបស់ ស្វាមីហាត (យ៉ូសេ 17:5) ។ ពួកគេត្រូវបានផ្តល់មរតកបន្ថែមទៀត។ ស្ថានភាពលំបាកបានក្លាយជាព្រះពរធំជាង។

ក្រោយពីឪពុកស្លាប់ទៅ នេះជារឿងកូនស្រីៗនៅវាលរហោស្ថានយ៉ាងអាក្រក់។ តើអ្នកយល់ឃើញយ៉ាងណាចំពោះដំណើររឿងនៃជំនឿរបស់ពួកគេ នៅក្នុងចំណោមពួកគេដែលឃើញស្រុកកាណានពីចម្ងាយ?

ក្នុងពិភពលោកនេះ សិទ្ធិរបស់ស្រ្តីត្រូវបានទទួលនៅចុងបញ្ចប់នៃសតវត្សទី 20 ។ នៅឆ្នាំ 1968 សហរដ្ឋអាមេរិកគឺជាប្រទេសដំបូងគេដែលទាមទារសិទ្ធិស្រ្តីនៅក្នុងពិភពលោក។ នៅពេលនោះ ពាក្យស្លោកគឺ "ស្រ្តីគឺជាមនុស្សមិនមែនជាសត្វទេ"។ ដូច្នេះតាមពាក្យស្លោកនេះ តើស្រ្តីត្រូវបានគេចាត់ទុកជាសត្វដែរឬ? វាមិនយូរទេមុនពេលមានស្រ្តីបានក្លាយជូបសព្វថ្ងៃ។

រឿងនេះគឺប្រហែល 3,400 ឆ្នាំមុន។

នៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំទាំងអស់កូនស្រីៗបានតស៊ូយ៉ាងអង់អាចដើម្បីកំណែទម្រង់សម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយដោយប្រកែកទាមទារសិទ្ធិកាន់កាប់ទឹកដីនៅកាណាដាបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ឪពុកពួកគេ។

មានឯកសារជាច្រើនបានថាកូនស្រីៗបានរិះគន់ទឹកដីសន្យាថាខ្លួនបានក្លាយជាគ្រោងឆ្អឹងនៅវាលរហោស្ថាន។

នៅក្នុងទីរហោស្ថាននោះ ប្រជាជនអ្វីៗទាំងមិនបានស៊ីសាច់ សីតុណ្ហភាពប្រែប្រួល ក្តៅត្រជាក់ និងស្រេកទឹកទីបំផុតពួកគេនឿយហត់ក្នុងការរស់នៅក្នុងទីរហោស្ថាន។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ កូនស្រីទាំងប្រាំនាក់បានសុបិនអំពីអនាគត ហើយទាមទារចំណែករបស់ខ្លួនទៅលោកម៉ូសេ។

ឯកសារជាច្រើនបានថាកូនស្រីៗបានរិះគន់ទឹកដីសន្យាថាខ្លួនបានក្លាយជាគ្រោងឆ្អឹងនៅវាលរហោស្ថានខ្ញុំត្រូវការទឹក។ ខ្ញុំធុញទ្រាន់នឹងនំម៉ាណា។

ខ្ញុំចង់ញ៉ាំសាច់ហេតុអ្វីអ្នកនាំខ្ញុំទៅវាលរហោស្ថាននេះ? នៅកណ្តាលនៃការភ្ជួញភ្លើងរបស់ប្រជាជន កូនស្រីដែលទន់ខ្សោយ និងទាបបំផុតបានជោគជ័យក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលព្រះដោយជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយបានបង្កើតច្បាប់ថ្មីទាំងស្រុង។ តើជំនឿរបស់ពួកគេបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណា? រឿងនេះមិនត្រឹមតែជារឿងចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជារឿងរបស់កូនស្រីរបស់ ស្វ័យហាត ដែលមានរូបរាងស្រដៀងនឹងរូបនារីក្នុងសតវត្សរ៍ទី ២១។ សូមឲ្យយើងសង្ឃឹមគិតឲ្យបានស៊ីជម្រៅអំពីជំហរណាដែលយើងឈរក្នុងជំហរ និងជំនឿអ្វីដែលយើងមាន។ (សូមមើល Yoon Hee Kim)

1) {បន្ត}

[Special Lecture]

“យើងខ្ញុំមិនណាយចិត្តឡើយ” (កូរិនថូសទី២ ៤:១)

លោកបណ្ឌិត ប៉ុល ឆយ (Dr. Paul Choi) (ប្រធានសាលា Pyung Sin Won)

សេចក្តីផ្តើម៖

សារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការបញ្ជូនដំណឹងល្អនៅកន្លែងតែមួយ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ឬបរិយាកាស ឆ្លងកាត់ការលំបាកក៏ជាការចាំបាច់ផងដែរ ព្រោះគឺជាការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ។ កាលប៉ុលកំពុងផ្សាយ ដំណឹងល្អនៅក្រុងអាថែន ជាទីក្រុងនៃរូបព្រះ គាត់ត្រូវបានអ្នកគោរពបូជារូបព្រះបណ្តេញចេញ ហើយ ដោយសារដំណឹងល្អខុសគ្នា ហើយបានទៅក្រុងកូរិនថូស (ក្រុងកំពង់ផែ)។ នៅពេលនោះ អធិរាជ Gladio នៃចក្រភពរ៉ូម ដើម្បីធ្វើបានល្អក្នុងនយោបាយនៅទីក្រុងរ៉ូម ដែលសម្រុកមកពីកន្លែងផ្សេងៗ បានអនុញ្ញាតឲ្យមានសេរីភាពខាងសាសនា ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គមិនអត់ឱនចំពោះអ្វីដែលរំខាន ដល់សង្គមឡើយ។ ភាពច្របូកច្របល់បានកើតឡើងរវាងសាសនាយូដា - និងគ្រិស្តានដែលបានប្រែ ចិត្តជឿ ដែលនៅទីបំផុតបានបណ្តាលឱ្យមានការបណ្តេញគ្រិស្តបរិស័ទចេញពីទីក្រុងរ៉ូម។ ដោយសារ ហេតុនេះ ប៉ុលបានមកតំបន់កូរិនថូស ហើយធ្វើការជាជាងធ្វើតង់។ ដោយសារគ្រូបង្រៀនច្បាប់នៅ ពេលនោះបានបង្រៀនច្បាប់ដោយចំណាយប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួន គ្រូបង្រៀនទាំងអស់មានជំនាញមួយ សម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិត។ បន្ទាប់ពីត្រូវបានបណ្តេញចេញពីទីក្រុងរ៉ូម គាត់បានមកទីក្រុងកូរិនថូសជាលើក ដំបូង ហើយបានជួបព្រឹស្តីវ៉ា និងអ័គីឡា ដែលបានសង់តង់ រស់នៅជាមួយគ្នា និងនិយាយគ្នា ហើយ ព្រះវិហារកូរិនថូសត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅទីនោះ។ «ចិត្តរបស់មនុស្សរមែងគិតសំរេចផ្លូវរបស់ខ្លួន តែគឺ

ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់ដំរង់ជំហានគេវិញ» (សុភាសិត ១៦:៩)។ គ្មានអ្វីដែលកើតឡើងក្នុងជីវិតរបស់យើងដោយចៃដន្យនោះទេ។ ក្នុងនាមជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅឱ្យទទួលដំណឹងល្អនៅលើទឹកដីដ៏ធំទូលាយនៃប្រទេសកម្ពុជានេះ ភាពលំបាកជាច្រើនកំពុងរារាំងផ្លូវរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងនឹងគិតអំពីវិស័យក្រសួងម្តងទៀតថា តើយើងគួរដើរលើមាគ៌ានៃកិច្ចបម្រើបែបណា។

1. និយមន័យនៃការិយាល័យ

“យើងយកការិយាល័យនេះ” ជាទូទៅ ការិយាល័យគឺមកពី (diakonia) 'ការបម្រើអាហារ ការបម្រើ' និងមានន័យថាសកម្មភាពនៃការបម្រើ (បម្រើ) នាប់ៗនេះ 'សេវាកម្ម' ហើយសព្វថ្ងៃនេះវាក៏មានន័យថា អ្នកថែរក្សាវិហារផងដែរ។ ធ្វើ អត្ថបទបែងចែកភាគបែងដោយផ្ទាល់ជាបីផ្នែក។

1) អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺមកពី "ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ" ហើយមានន័យថា "អ្នកដែលនាំដំណឹងល្អ" ។ នៅក្នុង ធីម៉ូថេទី ២ ៤:៥ វាត្រូវបានប្រើប្រាស់ពីធីម៉ូថេថា: «ឲ្យមានគំនិតនឹងផឹង ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់វិញ ចូរទៅទ្រនឹងសេចក្តីលំបាក ចូរឲ្យអ្នកធ្វើការជាគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អចុះ ព្រមទាំងបំពេញការងាររបស់ខ្លួនគ្រប់ជំពូកផង»។ ហើយនៅក្នុងអេភេសូរ ៤:១១ ពាក្យនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់នៃ "ក្រុមអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ": "ហើយ ទ្រង់បានប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះ បានធ្វើជាសាវ័កខ្លះជាគ្រូអធិប្បាយខ្លះជាគ្រូផ្សាយដំណឹង ល្អខ្លះជាគ្រូគង្វាលហើយខ្លះជាគ្រូបង្រៀន"

2) មិត្តរួមការងារ - Diakonos សំដៅលើអ្នកបម្រើ អ្នកបម្រើ ឬឪគុន ដែលដូចជាម៉ាកុស មានប្រយោជន៍ក្នុងការបំពេញភារកិច្ច ឬភារកិច្ចមួយចំនួន។ (ធីម៉ូថេទី ២ ៤:១១ «នាំម៉ាកុសមកជាមួយ» កូល៉ុស ៤:១៧» សូមប្រាប់ដល់អ្នកអើយីពថា ចូរប្រយ័ត្ននឹងការងារ ដែលបានទទួលក្នុងព្រះអម្ចាស់ហើយចុះ ដើម្បីឲ្យបានបំពេញការងារនោះ។»

3) សាវ័ក - diakonia [សេវាកម្មការងារការងាររបស់ឪគុន] ។ កិច្ចការនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកសាវ័ក (រ៉ូម 11:13; កូរិនថូសទី២ ៤:១; កិច្ចការ ១:១៧; កិច្ចការ ១:២៥; កិច្ចការ ២០:២៤;) ហើយសហគមន៍បានដើរតាមបន្ទាត់នៃសាវ័ក។ ក្នុងនាមជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅឲ្យ«ផ្សះផ្សា នឹងព្រះ» (២កូរិនថូស ៥:១៨) ។ ដូច្នេះ ពាក្យ ឪអាភូនី គឺជាពាក្យបច្ចេកទេសសម្រាប់ការិយាល័យបេសកកម្មនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។

2. មុខតំណែងបេសកកម្ម

ទ្រង់ក៏ពេញចិត្តយើងក្នុងការធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី មិនមែនតាមសំបុត្រទេ ប៉ុន្តែដោយវិញ្ញាណ។ អត្ថបទសំខាន់ប្រើពាក្យនេះជាពាក្យដែលអនុញ្ញាតឱ្យសហគមន៍ហៅថា (យើង)មានការងារធ្វើ។ ដូច្នេះ សំដៅទៅលើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលផ្សាយដំណឹងល្អ នោះគឺជាអ្នកបម្រើ។

នៅក្នុងកិច្ចការ ១៣:១-៣ នៅពេលអធិស្ឋាន ជាពេលម៉ោងពរសៀល នោះពេត្រុស នឹងយ៉ូហាន ឡើងទៅក្នុងព្រះវិហារ ជាមួយគ្នា រីឯនៅត្រង់មាត់ទ្វារព្រះវិហារ ដែលហៅថាទ្វារលំអ នោះមានមនុស្សម្នាក់ដែលខ្វិនពីកំណើត គេតែងសែងគាត់យកមក ដាក់នៅទីនោះរាល់តែថ្ងៃ ដើម្បីឱ្យបានសូមទានចំពោះអស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ កាលគាត់ឃើញពេត្រុស នឹងយ៉ូហាន កំពុងតែដើរចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ នោះគាត់សូមទាន។

តើអ្វីទៅជាជំហរមូលដ្ឋានរបស់បេសកកម្មដំណឹងល្អ?

1) អ្នកត្រូវតែមានចិត្តមេត្តា។ ពាក្យ [eleeo eleeo] មានន័យថា អាណិតមេត្តា។ ថាត្រូវតែមានភាពខ្ជាប់ខ្ជួននិងការតស៊ូក្នុងកិច្ចបម្រើរបស់ខ្លួន។ ភាពស្ថិតស្ថេររបស់ពួកគេគឺដោយសារតែ 'សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ' ។ សូម្បីតែមនុស្សល្អបំផុតក្នុងពិភពលោកក៏នឹងខ្សោយក្នុងការងារ និងទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេដែរ ប្រសិនបើពួកគេមិនទទួលបាន«សេចក្តីមេត្តាករុណា»ពីព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀតគឺជាសេចក្តីមេត្តាដែលកើតចេញពីចិត្តអ្នកដែលបានទទួលព្រះគុណ។ ដើម្បីឱ្យកាន់តែពិសេស “អាណិតមេត្តាបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា” យើងត្រូវបានរក្សាទុកដោយសេចក្តីមេត្តាករុណានៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ អស់អ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណានោះ មានអំណោយទានដល់អ្នករាល់គ្នាចំពោះព្រះ។ តាមរយៈការលាតត្រដាងអំណោយដែលពួកគេបានទទួល ពួកគេបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ។ នោះគឺ អំណោយដូចជា គ្រូ អ្នកបម្រើ អ្នកសម្រាលទុក្ខ អ្នកព្យាបាល ឬជំនាញវិជ្ជាជីវៈ ជាក់លាក់ក៏ត្រូវតែរួមបញ្ចូលការអាណិតអាសូរនេះដែរ។

«ដល់ម្ល៉េះបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនចាញ់គេ ខាងអំណោយទានណាមួយឡើយ ទាំងចាំទំរាំព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាលេចមកផង » (១កូរិនថូស ១:៧) កូរិនថូសទី១ ១២:៩។ ល។ ប៉ូល« មានសេចក្តីមេត្តាករុណា » ដើម្បីគាត់អាចក្លាយជាសាវ័ក (Eleden; ១ធីម៉ូថេ ១:១៦) ដោយសង្ឃឹមថា នឹងត្រូវបានគេរាប់ថាស្មោះត្រង់ គាត់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ជាភាសារ៉ូមថា ព្រះគុណរបស់ព្រះមិន

ផ្ទុយពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះចំពោះសេចក្តីសញ្ញា (រ៉ូម ៩:១៥; រ៉ូម ៩:១៨; គឺជាការដកស្រង់ចេញពី និក្ខមនំ ៣៣:១៩) ។

2) នៅក្នុងរ៉ូម ១១:៣១-៣៣ ព្រះមានផែនការសង្គ្រោះដោយផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណា របស់ទ្រង់ ចំពោះជនជាតិយូដា សាសន៍ដទៃ និងមនុស្សទាំងអស់ (កិច្ចការ ១:៨) នៅទីនេះយើងឃើញសេចក្តីមេត្តាពីរបៀបភេទ។

(1) សេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះសាសន៍ដទៃ៖ «ពីព្រោះដូចជាកាលពីដើម អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់ បង្គាប់ព្រះ តែឥឡូវនេះ ទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះពួកនោះមិន ស្តាប់បង្គាប់វិញ» (រ៉ូម ១១:៣០)។ "បើអ្នកពីដើមជាដើមអូលីវែរ ត្រូវបានផ្សំទៅជាដើមអូលីវែរ តើ យើងអាចនិយាយបានប៉ុន្មានទៀតអំពីអ្នកដែលដើមជាមែកធាងនៃដើមអូលីវែរពិត?"នេះជាយោបល់ សមគួរណាស់ក្នុងការពិនិត្យមើលភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គ្រីស្ទសាសនិកសាសន៍ដទៃដែលមើលងាយ ជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានគេបដិសេធ។ ហើយអ្វីដែលគាត់កំពុងប្រកែកនៅទីនេះគឺនេះ។ អ្នកមិនបាន ស្តាប់បង្គាប់ព្រះពីមុនឡើយ... (ខ.៣០)។

(2) សេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះសាសន៍យូដា៖ «ដូច្នេះដែលគេមិនស្តាប់បង្គាប់នៅជាន់នេះ នោះគឺដើម្បី ឲ្យគេបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលទ្រង់បានផ្តល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះដែរ» (រ៉ូម ១១:៣១)។ បានចូលមកជំនួសវិញ នោះគឺថាពួកគេអាចនឹងត្រូវបានអ្នកពេញចិត្តដូច ជាអ្នកត្រូវបានគេពេញចិត្តដោយពួកគេ។ ដំណឹងល្អពិត (ព្រះគុណ) ដែលមិនអាចផ្តាច់មុខដោយភាគី ណាមួយបានឡើយ។ អ្នកដែលបានទទួលព្រះគុណត្រូវបម្រើដើម្បីអ្នកដទៃអាចទទួលបានព្រះគុណ តាមរយៈព្រះគុណដែលពួកគេបានទទួល។ (៣) សេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះទាំងសាសន៍យូដា និង សាសន៍ដទៃ៖ «ដ្បិតព្រះទ្រង់បានបង្ហាត់ទាំងអស់គ្នាទុកក្នុងសេចក្តីមិនស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីឲ្យបាន សំដែងនូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់គ្រប់គ្នា » (រ៉ូម ១១:៣២)។ ពេលវេលាកំណត់ត្រូវបានសម្រេច ពួកគេ នឹងត្រឡប់មកព្រះវិហាររបស់គាត់វិញ។ ពួកគេប្រាកដជានឹងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះមេស៊ីពិត ដែលពួកគេបានឆ្គង ហើយដូច្នេះនៅក្នុងហ្វូងចៀមតែមួយជាមួយនឹងសាសន៍ដទៃនៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកគង្វាលដ៏អស្ចារ្យ។

បានស្តារឡើងវិញដោយសេចក្តីជំនឿ និងការបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេមិនផ្អែកលើអំពើល្អនោះទេ ប៉ុន្តែផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ (អេភេសូរ ២:៤-៩; ទីតុស ៣:៥)។ ដូច្នេះ ដោយសារពួកគេត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យបង្ហាញដល់អ្នកដទៃតនូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលពួកគេបានជួប (២កូរិនថូស ៥:១; រ៉ូម ១២:១) ដោយចិត្តរីករាយ (រ៉ូម ១២:៨) សេចក្តីមេត្តាករុណាគឺជាសញ្ញាមួយដែលពួកគេ អាចត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាសិស្ស។ នៅក្នុងពាក្យមួយយើងត្រូវចាំថា យើងដែលបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះ គឺជាអ្នកបម្រើដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដល់សាសន៍ដទៃ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងត្រូវតែស្វែងរកឡើងវិញនូវអ្វីដែលអំណោយរបស់យើង ដែលយើងបានដឹងតាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញហើយបម្រើតាមរយៈអំណោយទាំងនោះ។

3. មុខតំណែងដែលមិនអាចបំបាក់ទឹកចិត្តបាន។

«ការបដិសេធ» (egkakeo)នេះមានន័យថា បាត់បង់ភាពក្លាហាន បាក់ទឹកចិត្ត។ កិរិយាស័ព្ទ enkakeo កើតឡើងប្រាំមួយដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយមានអត្ថន័យថា 'បាត់បង់ភាពក្លាហាន ឬបាក់ទឹកចិត្ត' (២កូរិនថូស ១៨:១; ២កូរិនថូស ៥:១; កាឡាទី ៦:៩ អេភេសូរ ៣:១៣; ថៃស្យាឡូនីចទី២ ៣:១៣) ។ មានពេលខ្លះដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ឬអ្នកបម្រើដែលទទួលបានកិច្ចបម្រើផ្សាយដែលបង្ហាញក្នុងជំពូកទី ៤ ហើយទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់បានបាក់ទឹកចិត្តអាស្រ័យលើបរិយាកាសក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ។

ពាក្យ "បាក់ទឹកចិត្ត" គឺជាអត្ថិភាពដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចបំផុតដែលគំរាមកំហែងយើងទាំងផ្លូវកាយ អារម្មណ៍ និងខាងក្រៅ ហើយវាចាប់ផ្តើមពីការមិនជឿ។ ទោះជាយ៉ាងណា ដោយសារដំណឹងល្អសន្មតថាមានជ័យជម្នះលើការភ័យខ្លាច ដោយកម្លាំងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះបានប្រទានមក នោះគាត់បានបញ្ជាក់ថាគាត់ «មិនអស់ចិត្ត ហើយមិនចុះចាញ់ឡើយ»។

នៅក្នុង កូរិនថូសទី២ ជំពូកទី៤និយាយថា "កុំឲ្យណាយចិត្ត"៣ ដង (៥:១, ៥:៨, ៥:១៦) ។

(1) ៥:១ «កុំឲ្យណាយចិត្ត» អំពីបេសកកម្ម [egkakeo- បាត់បង់ចិត្តក្លាហាន] ។

តើបេសកកម្មជាអ្វី? បេសកកម្មដែលយើងកំពុងនិយាយអំពីមានអាថ៌កំបាំងខុសគ្នាទាំងស្រុងពីបេសកកម្មដែលពិភពលោកផ្តល់ឱ្យ។ ពិភពលោកបានហៅបេសកកម្មរបស់ខ្លួនដោយផ្អែកលើការ

បង្កើតប្រាក់ចំណេញតាមរយៈវត្ថុដែលស្វែងរកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ឬផលប្រយោជន៍របស់ក្រុម ហ៊ុន ឬអង្គការ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បេសកកម្មរបស់អ្នកដែលបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ព្រះគឺជា អំណោយដ៏ពិសេសមួយពីព្រះ ដែលនៅក្នុងនោះពួកគេកាន់តែស្តាប់បង្គាប់កាន់តែច្រើន ពួកគេកាន់តែ ស្វែងរកសន្តិភាពក្នុងចិត្ត។ ពេលខ្លះ ក្នុងគ្រាលំបាក អ្នកជួបប្រទះនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែល អនុញ្ញាតឲ្យមានផ្លូវចេញ។ « ប៉ុន្តែនោះមិនអំពល់អ្វីដល់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំក៏មិនរាប់ជីវិតនេះ ទុកជារបស់ វិសេសដល់ខ្ញុំដែរ ឲ្យតែខ្ញុំបានបង្ហើយការរត់ប្រណាំងរបស់ខ្ញុំ ដោយអំណរចុះ ព្រមទាំងការងារ ដែលខ្ញុំ បានទទួលអំពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ គឺឲ្យខ្ញុំបានធ្វើបន្ទាល់សព្វគ្រប់ ពីដំណឹងល្អនៃព្រះគុណព្រះវិញ(កិច្ច ការ ២០:២៤)។

(2) កូរិនថូសទី២ ៤:១៦ ប្រើ [egkakeo-, ណាយចិត្ត, បាត់ចិត្ត] សម្រាប់ពាក្យនេះអំពីទុក្ខ។ « ហេតុនោះ យើងខ្ញុំមិនណាយចិត្តឡើយ ប៉ុន្តែ ទោះបីមនុស្សខាងក្រៅរបស់យើងខ្ញុំ កំពុងតែពុករលួយទៅក៏ពិត មែន តែនៅខាងក្នុងកំពុងតែកែប្រែជាថ្មីឡើងរាល់ថ្ងៃជានិច្ចវិញ” ។(កូរិនថូសទី២ ៦:៣-៧) យើងខ្ញុំក៏មិន បង្អាក់បង្អន់ចិត្តដល់អ្នកណាក្នុងកិច្ចការអ្វីឡើយ ក្រែងមានអ្នកណាថ្កោលទោសចំពោះការងារនេះ ក្នុង គ្រប់ការទាំងអស់ នោះយើងខ្ញុំខំផ្ទុកផ្គុំខ្លួន ទុកដូចជាអ្នកបំរើព្រះ គឺក្នុងការទ្រាំទ្រជាច្រើន ក្នុងការទុក្ខ លំបាក ការខ្វះខាត ការចង្អៀតចង្អល់ កាលគេវាយ ដាក់គុក កើតរីករ ក្នុងការនឿយហត់ ចាំយាម តម អត់ ដោយចិត្តស្អាត ដោយចេះដឹង ដោយអត់ធ្មត់ ដោយសប្បុរស ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ស្មោះត្រង់ ដោយសារព្រះបន្ទូលដ៏ពិត ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ ដោយកាន់ត្រៀងស ស្រាវជស្រាវចរិត ទាំងស្តាំទាំងឆ្វេង។

3) ពាក្យសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមក្នុង ៤:៨ នេះគឺ "កុំណាយចិត្ត" [exaporeo-] មានន័យថាគ្មានផ្លូវចេញ ដើម្បី ឱ្យអស់សង្ឃឹម។ ចំពោះព្រះវិហារកូរិនថូស ដែលច្រឡំដោយដំណឹងល្អ និងទំនៀមទម្លាប់វប្បធម៌ យើង ត្រូវបានដាស់តឿនកុំឱ្យណាយចិត្ត ដើម្បីប្រកាសពីអ្វីដែលពួកគេរងទុក្ខ និងរបៀបដែលការអត់ធ្មត់ របស់ពួកគេមាននៅកណ្តាលវា (ខ ៨ ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទីលផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិលវល់ តែមិនទីលគំនិតទេ។

តើក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងជាអ្វី? ជាមួយនឹងព្រះគុណនៃឈើឆ្កាងដែលនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការ ជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងកំពុងដើរលើផ្លូវដែលអ្នកដទៃមិនបានដើរជាមួយនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃ ស្ថានសួគ៌។ ទោះបីជាពិភពលោក និងសាសនាបរទេសកំពុងវាយគ្នាយើងក៏ដោយ យើងមិនត្រូវបាក់

ទឹកចិត្ត ហើយដើរឆ្ពោះទៅរកក្តីសង្ឃឹមឡើយ។ បើមានហេតុដែលអាចដោះស្រាយបាន នោះគឺ ដោយសារយើងមិនធ្វើដោយកម្លាំងរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែដោយកម្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

នៅក្នុង កូរិនថូស ទី២ ១:៨ «ដ្បិតបងប្អូនអើយ យើងខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹង ពីសេចក្តីវេទនាដែលកើត ឡើង ដល់យើងខ្ញុំនៅស្រុកអាស៊ីថា យើងខ្ញុំមានបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ក្រៃលែង ហួសពីកំឡាំងនៃយើងខ្ញុំទៅ ទៀត ដល់ម្ល៉េះបានជាយើងខ្ញុំអស់សង្ឃឹមនឹងនៅរស់ផង។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាដែលមានវប្បធម៌សាសនាចម្រុះពីព្រហ្មញ្ញសាសនាទៅព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្ញុំដឹង ថានឹងមានពេលខ្លះដែលខ្ញុំបាក់ទឹកចិត្តចំពោះបរិយាកាសជុំវិញក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ។ អ្វីដែលយើង ត្រូវដឹងក្លាមៗនោះគឺ “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត។ គ្មាននរណាមកដល់ ព្រះវរបិតាឡើយ លើកលែងតែតាមរយៈខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ» (យ៉ូហាន ១៤:៦)។ យើងត្រូវតែចូលទៅជិតវប្ប ធម៌នេះដោយអាកប្បកិរិយាពេញលេញ។ វាអាចពិបាកក្នុងការរំលាយ និងចូលទៅជិតវប្បធម៌ប្រពៃណី ជាមួយនឹងគំនិត បទពិសោធន៍ និងចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស។

យើងមិនត្រូវភ្លេចថាហេតុផលដែលយើងមិនគួរធ្លាក់ទឹកចិត្តនោះទេគឺ «វមិនមែនជាអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ»។ ដោយសារព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ដឹកនាំយើង យើងគ្រាន់តែត្រូវការអាកប្បកិរិយានៃការស្តាប់បង្គាប់ក្នុងនាមជា អ្នកកាន់ការិយាល័យប៉ុណ្ណោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ដោយផ្អែកលើពាក្យនៃសេចក្តីពិតថា «ដូច្នេះ អស់ អ្នក ណា ដែល ឮពាក្យរបស់ខ្ញុំទាំងនេះហើយ ប្រព្រឹត្តតាមខ្ញុំនឹងធៀបអ្នកនោះដូចជា មនុស្សប៉ិនប្រយ័ត្នដែល សង់ផ្ទះខ្លួននៅលើថ្ម» (ម៉ាថាយ ៧:២៤) ។ អ្នកណាដែលចេញទៅយំដើម្បីសាបព្រោះប្រាកដជាមិនបានទៅជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែដោយសារយើងត្រូវបានជ្រើសរើសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ យើង មិនគួរចុះចាញ់និងឈរខ្ពស់ជាងបេសកកម្មដ៏ល្អស្អាតបំផុតនៃពរឡើយ។ ការពារខ្លួនយើង និងក្រុម គ្រួសាររបស់យើងដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យក្រុមជំនុំបានសង្គ្រោះ ហើយ បំពេញតាមបញ្ជាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យការណែនាំរបស់ព្រះមាន ប្រសិទ្ធភាពយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការបម្រើព្រះជាច្រើន។

[សេចក្តីបញ្ចប់]

ព្រឹត្តិបត្រនេះមាន 8 នោះគឺ 1. ចន ខាល់វីន (John Calvin) 2. Louice Berkhof 3. ចុង អាម (Jung Am) 4. វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon) 5. ហាង រ៉ុកគីម (Hang Rock Kim) 6. ប៉ុល ហាន (Paul Han) 7. គ្រីស អូ (Grace Oh) 8. ប៉ុល ឆាយ (Paul Choi) 8. បណ្ឌិតសាសនវិទ្យា នៃការស្តារឡើងវិញនូវឆ្នុះរបស់ព្រះ និងជំនឿរបស់វា (វ៉ាយ យុងចុន) ប្រធានបទនីមួយៗគឺជា ការបង្រៀនដ៏សំខាន់ដែលក្រុមជំនុំកម្ពុជាគួរតែទទួលយកក្នុងជីវិតដើម្បីផ្លាស់ប្តូរជំនឿរបស់ពួកគាត់។ នៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ ខ្ញុំអាចបញ្ចប់ការបោះពុម្ពនេះសម្រាប់ការឈានទៅដល់គោលដៅ ដើម្បីដាំជំនឿដែលបានកំណែទម្រង់ក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជា។ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយអ្នកអានគ្រប់រូប ដើម្បីស្គាល់សេចក្តីពិត (បទគម្ពីរ?)

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន អ្នកកែសម្រួល។